

Ivan Mužić
ZLODUSI U HRVATSKOJ

Naklada Bošković

Za nakladnika (i narudžbe):

Zoran Bošković

Split, Tijardovićeva 22

Tel.: 021-378-570;

098-9215600

E-mail: naklada.boskovic.st@htnet.hr

Lektor

Mario Blagaić

Odgovara

Ivan Mužić

Split, Čiovska 2

E-mail: imuzichr@yahoo.de

URL.: www.muzeic-ivan.info

Priprema i tisak: *Dalmacija papir, Split*

CIP-Katalogizacija u publikaciji

Sveučilišna knjižnica u Splitu

UDK 323.1(497.5)(049.2)

MUŽIĆ, Ivan

*Zlodusi u Hrvatskoj / Ivan Mužić. - Split : Naklada
Bošković, 2004. - 80 str.; 21 cm*

*Str. 69 - 75: Židovska tradicija o Mesiji / Smiljana Rendić. -
Bilješka o piscu: str 77 - 78. - Bibliografske bilješke uz
tekst. - Kazalo.*

ISBN 953-7090-35-3

ISBN 953-7090-35-3

Ivan Mužić

ZLODUSI
U
HRVATSKOJ

Naklada Bošković

Split

2004.

Odgovor nas istovjernika

1.

"Nečastivi¹ - i Crkva je uvjereni u to - još uvijek je na djelu, premda se počesto uspješno skriva i iza skepticizma kraja tisućljeća. A u tome je i njegoa najveća lukavost: da povjerujemo kako ga nema, rekao je francuski pjesnik Charles Baudelaire. Upravo je zato Katolička Crkva osjetila potrebu 'oštrenja oružja' protiv neprijatelja kojega nam se više ne prikazuje s rogovima, krilima šišmiša i sličnim atributima koji su bili tako dragi naivnoj srednjovjekovnoj ikonografiji. No, to ne znači da je danas bezopasniji... 'Strategija' Sotone i njegovih 'drugova' jesu laž, prijevara i unošenje nereda. Iza laži i prijevara, koje nose slike Velikoga Lažljivca, razvijaju se nesigurnosti i sumnje u svijetu koji više nema sigurnosti i Istine i gdje vlada relativizam i uvjerenje da je sloboda u tome da je baš sve dopušteno... rekao je na javnom predstavljanju novoga teksta 'De exorcismis' Rimskoga obrednika pročelnik Zbora za bogoštovlje kardinal Jorge Arturo Medina Estevez."²

Svećenik Vid Lekić davne je 1911. ustvrdio:

"Štampa ta moderna velevlast, postala je, na žalost, u rukama Sotoninih vitezova i apostola sredstvom veoma pogubnih ciljeva i pravom rak-ranom, koja rastače čovječanstvo. Knjige, povijesti, romani, ljetopisi, koledari, igrokazi, brošure, novine, bakrorezi i časopisi, sve i sve diše njihovim sotonskim duhom. To je najuspješnije sredstvo i najljuće oružje, po

¹ Pripremajući djelo o staroj povijesti Hrvata, planirano za obradbu tijekom sljedećih godina, zateklo me imenovanje hrvatske vlade u Nadzorni odbor *Slobodne Dalmacije* i tada je *Feral* počeo s bjesomučjem protiv mene. Moj je običaj da prvi nikoga ne napadam, ali i da se branim. I tako je nastalo ovo razotkrivanje pozadine hrvatske prividne stvarnosti. Bogato iskustvo stekao sam u mnogobrojnim polemikama koje sam vodio tijekom pokopane Jugoslavije.

² *Glas koncila*, broj od 7.-14. veljače 1999., str. 4.

kojem Sotona sa svojim pomoćnicima strahotnom brzinom širi svoje kraljevstvo..."³

Lekić je gotovo vizionarski osjetio stvarnost. John Swinton, urednik lista *New York News*, na godišnjoj večeri Američkog novinskog udruženja, godine 1914., priznao je:

"U Americi ne postoji neovisan tisak, s iznimkom novina u malim provincijskim gradićima. I vi i ja to znamo. Nitko se od vas ne usuđuje izgovoriti ovo pošteno mišljenje. Kada biste to i učinili, unaprijed znate da se to nikad ne bi objavilo... Zadaća je newyorškog novinara da laže, da prikriva istinu, da se klanja pred nogama moćnika, da prodaje svoju zemlju i rasu za svoj dnevni kruh, ili drugim riječima, za svoju plaću. Svi smo mi oruđa i podanici bogataša u sjeni. Mi smo marionete. Ti ljudi povlače konce i mi plešemo. Naše vrijeme, naši talenti, naši životi i sposobnosti u vlasništvu su tih ljudi - mi smo intelektualne prostitutke."⁴

2.

Fulton J. Sheen, sveučilišni profesor i katolički biskup u SAD-u, ustvrdio je godine 1951. : "Od sada se borba više ne vodi za kolonije ili za nacionalna prava, već za duše ljudi. Antikrist se neće zvati Antikristom, jer inače zacijelo ne bi imao sljedbenika. Doći će prerušen u prijatelja humanosti. Unapređivati će znanost, ali samo da se posluži čudom znanosti za razaranje nečeg drugoga. Dapače, i sam će možda govoriti o Kristu i reći za njega da je najveći čovjek, koji je ikada živio. Usprkos svojoj prividnoj ljubavi i navodnom čovjekoljublju, kao i svojim udvaračkim riječima o slobodi i

³ Vid Lekić, *Dolje Sotona! Dolje zla štampa!* Knjižara Sjemeništa, Split, 1911., str. 11.-12.

⁴ Des Griffin, *Četvrti Reich bogatih*. Naklada Lumen, Zagreb, 2003., str. 13.

jednakosti on ima svoju tajnu koju nikom ne odaje: naime, da ne vjeruje u Boga. Živimo u danima Apokalipse."

Robert Hugh Benson već je 1907. u djelu *Gospodar svijeta*, upozorio:

"No, progonstva se ne treba bojati. Ono će bez sumnje donijeti apostazija kao što ih je uvijek donosilo,... no s druge će strane donijeti i više vjere vjernima, a očistit će Crkvu od onih koji vjeruju tek izvana. Nekada su u prvo vrijeme kršćanstva, Sotonini napadaji bili na tijelo s bičevima, vatrom i divljom zvjeradi; u šesnaestom je stoljeću napadao intelektualnu stranu, u dvadesetom vrela morala i duhovnoga života napadajući istodobno tijelo, intelekt i srce. Čini se da će sada doći napad sa sve te tri strane najednom. A pritom se treba osobito bojati golemoga utjecaja onoga što se predstavlja kao humanitarizam..."⁵

"Sotonistički pokret je gotovo uvijek imao prešutnu potporu od strane američkih predsjednika masona. Ali, počevši od predsjednika Reagana, ova potpora je poprimila otvoreni karakter. Reagan je tako 1987. godine javno priznao 'važnu ulogu sotonizma u suvremenom američkom životu' i založio se da se uzimaju u obzir interesi ovog dijela birača. Reaganova administracija je donijela niz odluka koje su proširile prava sotonista..."⁶

⁵ Robert Hugh Benson, *Il padrone del mondo*. Ed. Jaca Book, II. izdanje, Milano, 1997., str. 141. Ovaj Bensonov roman, pod izvornim naslovom *Lord of the World*, najproročanskije je djelo u svjetskoj literaturi. Roman je objavljen na hrvatskome jeziku tri puta, ali na način da su ispuštene desetine stranica.

⁶ Oleg Anatoljevič Platonov, *Zašto će propasti Amerika?* Naklada Laus, Split, 2002., str. 107.

Voditelj sotonističke sljedbe u Hrvatskoj hvali se u dnevniku *Nedjeljni Vjesnik*, 1999. ovako:

"Uz rijetke iznimke, cjelokupni svjetski sotonizam kršćanstvo doživljava kao najvećeg neprijatelja čovjeka i njegove slobode. To važi i za zajednicu koju ja vodim. Mi u nekim stvarima idemo i dalje. Dovoljno je reći da katoličku crkvu vidimo kao skup djelatnih čarobnjaka ogreznih u crnu magiju. Smatramo ih trećerazrednim čarobnjacima male važnosti, ali poprilične moći. Višestoljetno proučavanje našeg 'starog neprijatelja' dalo je rezultata. Moć crkve iz godine u godinu opada, iako to iz primjera Hrvatske tako ne izgleda. Vjerujem da ih polako, ali sigurno, dokida svjetski sotonizam, koji je već dosta godina u stalnoj ofenzivi. Ozbiljno vjerujem da će treće tisućljeće biti u našem znaku."⁷

Biskup Juraj Jezerinac opominje da vladavina 'Kneza ovoga svijeta' završava njegovim metafizičkim porazom:

"Postoji mudrost ovozemaljskih mudraca, koji misle da je spas u čovjeku a ne u Bogu... Zato nas moraju zabrinjavati također izjave današnjih svjetskih mudrijaša koji žele da se Bog izbací iz Ustava buduće Europe. Čemu se možemo nadati ako se Bog istjera iz Europe? I što ćemo mi onda u njoj bez Boga? Nikakve vojne ili političke asocijacije bez Boga neće nas spasiti i donijeti nam 'zemaljski raj'. Velika je to zamka i poznata još iz Raja zemaljskog: 'Vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo', poručio je đavao našim praroditeljima. Znamo kako je taj 'ugovor' završio."⁸

⁷ Nataša Kovačić- Dalibor Šimpraga, *Razgovor s voditeljem sotonističke sljedbe u Hrvatskoj*. Nedjeljni Vjesnik, broj od 22. kolovoza 1999., str. 21.

⁸ Mate Krajina (razgovarao), *Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u Hrvatskoj: Quo vadis, Hrvatska?* Mi, XXVIII/2004.,4.,16.

3.

Zvonko Bušić, koji robija već dvadeset i devetu godinu kao velikomučenik za nezavisnu Hrvatsku, u svojoj poruci Hrvatima za 2004. godinu zaključuje:

"Kad svjetskim moćnicima i međunarodnim spletkarima nije uspjelo spriječiti rađanje Hrvatske; oni su sve učinili da joj produže porođajne muke... Jer, glavni je cilj današnjih megaplutokrata, koji diktiraju svjetskom politikom, da, poput bivših sovjetskih kolektiva, po cijelomu svijetu osnuju svoje privatne zadruge i povežu ih u jednu globalnu farmu. Vizije ovih novih Marxa i Engelsa podrazumijevaju brisanje svih etničkih i kulturnih razlika i uništenje nacionalnih država, a njihov je strateški cilj, da se svakom narodu mora... ogaditi vlastita domovina. Zapravo takve tendencije već pedeset godina prevladavaju širom svijeta, a naročito su jake u novonastalim državama, gdje se svako rodoljublje izvirgava ruglu i napada, i svim se sredstvima vodi rat za uništenje narodnoga duha. Tim svjetskim plutokratima u tome... pomažu iskorišćene i kupljene intelektualne prostitutke i kojekakva egocentrična piskarala, kojima njihova pokvarenost i sljepoća onemogućavaju spoznati da svako ljudsko biće jedino kroz svoju obitelj i zajednicu, kroz svoj narod i vjeru može postati kompletan i sretan čovjek... Zatim sam naglasio da se upravo tu kriju uzroci današnjega apsurdnog stanja u kojemu međunarodni spletkari, špekulanti i supergansteri nastupaju pod kojekakvim dobrotvornim zastavama i slove kao najveći svjetski filantropi."⁹

⁹ "Pismo Zvonka Bušića, 2003." Kopija izvornika u pisca, str. 6., 8. Engleski pisac John Griffiths (bivši predsjednik Liberalne stranke) u knjizi "Taoci" navodi slučaj Bušićeve otmice zrakoplova 10. rujna 1976. i zaključuje: "Čovjek koji je slučajno, iz nehata, skrivio smrt druge osobe, i užasno je propatio zbog toga, a ujedno je učinio sve da bi se bilo kakve

Cilj okultnoga rata (i) protiv Hrvatske u našoj prvoj polovini XXI. stoljeća ostao je isti kao i u prvoj polovini XX. stoljeća, a taj je: Komunistički su prvaci poslije osude Stepinca u privatnim susretima izjavljivali da ih ne smeta njegov hrvatski nacionalizam nego njegova privrženost Papi. **Masoni i komunisti načelno nisu bili protiv stvaranja i postojanja formalno samostalne hrvatske države pod uvjetom da ta državna tvorevina bude protukatolička. Iz toga se može zaključiti da je njihova mržnja na rimokatolicizam bila nadahnuta (u povijesti kršćanstva dobro poznatim) okultnim pobudama.**¹⁰

Živimo, kako bi se i iz nekih nagovora Pape Ivana Pavla II. moglo shvatiti, možda u posljednjem činu metafizičke drame. Svjedoci smo sustavnoga i ubrzanog uništavanja suverenosti gotovo svih država i naroda zbog čega se svi nacionalisti i monoteistički vjernici u svijetu tretiraju kao drugorazredni građani i nadziru kao potencijalno opasni. Sudbinu svijeta određuje krug osoba inficiranih okultizmom, kojima je to moguće jer su istodobno i vlasnici glavnine svjetskoga kapitala.¹¹ Njihov je cilj stvaranje svjetske države s jednom

žrtve izbjegle, već je 28 godina u zatvoru, petnaest godina dulje od svoje supruge Julie koja je dobila istu kaznu i gotovo tri puta više od kazne koju je preporučio sudac u nekoliko navrata. Nije mu dopušteno ni ono što se podrazumijeva u međunarodnom pravu i konvencijama, a to je da dio svoje kazne odsluži u svojoj zemlji, gdje je njegova obitelj... Ako se George W. Bush stvarno želi boriti protiv terorizma, trebao bi na slobodu pustiti Zvonka Bušića." (*Globus*, broj 697. od 16. travnja 2004., str. 99.).

¹⁰ I. Mužić, *Stepinac i masonstvo*. Nova tribina, IX/1998.,17., 69. Mason Ivo Andrić izrazio je mišljenje: "Katolicizam je prokletstvo za države i narode."

¹¹ Jedina osoba, koja je u XX. stoljeću, na temelju neposrednih saznanja, opisala u svojim knjigama djelovanje određenoga dijela zavjerenika bio je Carroll Quigley (1910.-1977.), sveučilišni profesor, savjetnik Ministarstva

sinkretističkom religijom. Oni će zato u najskorije vrijeme započeti i fizički progon svih monoteista. **U metafizičkom smislu spasonosno bi bilo jedinstvo ortodoksnih Židova i kršćana.**¹²

U Splitu, dne 26. travnja 2004.

obrane SAD-a, pri Odboru Bijele kuće za astronautiku i korištenje svemira, itd. On je "Društvo u razna vremena poznato kao Milner's Kindergarten, kao Grupa Okruglog Stola, kao Rhodesova gomilica, kao gomilica The Timesa, zatim kao All Souls grupa, te kao Cliveden set" nazvao Milnerova grupa, a po njemu, ona je "jedna od najvažnijih povijesnih činjenica dvadesetoga stoljeća". Ti pozadinski moćnici ostvaruju svoj program bez vremenske žurbe. "Razvoj Britanskog imperija u Zajednicu Naroda i ulogu koju je Milnerova grupa igrala u tom razvoju, ne može razumjeti netko tko osjeća da su federacija i Commonwealth ideje koje se uzajamno isključuju. U stvari, nisu postojale dvije ideje, već tri, i one kod grupe nisu bile smatrane za zamjenjive, jedna s drugom, već kao uzajamna dopuna. Te tri ideje bile su: 1) stvaranje zajedničke ideologije i svjetskog nazora na svijet kod naroda Ujedinjenog Kraljevstva, Imperija i Sjedinjenih Država; 2) stvaranje instrumenata i praksi suradnje između raznih komuna, s ciljem da one budu u stanju vršiti paralelne politike; i 3) stvaranje federacije na imperijalnoj, angloameričkoj ili svjetskoj bazi. Milnerova je grupa ove ideje smatrala dopunjujućim jednih s drugima i žestoko je radila za sve njih, izvan uvjerenja da su te ideje uzajamno isključive alternative. U svezi s time oni su uvijek koristili takve izraze kao što su 'ne u naše vrijeme' ili 'ne u sadašnjem stoljeću.' " (Carroll Quigley, *Anglo - američki Establishment od Rhodesa do Clivedena*. Naklada E. Čić, Split, 2003., str. 248.-249.). "Milnerova grupa" sigurno nije jedina!

¹² Izvodi iz razgovora koji je vodila Marijana Šundov s Mužićem kada je dobio 2003. Nagradu za životno djelo od Županije Splitsko-dalmatinske. Tekst je u nešto skraćenom obliku objavljen u *Kronici Županije Splitsko-dalmatinske*, broj za proljeće 2003. Ovaj razgovor je u izvornom integralnom obliku prenijela *Podstranska revija*, "Polugodišnjak za kulturu i društvena pitanja", ured. Zoran Jurišić, ed. Matica hrvatska Podstrana, III/-2003.,7.,12.-13.

I.

Lubanja Ive Banca

Banče,

Ne namjeravam posebno odgovarati na tvoju najnoviju ispovijed "vjere" (zna se koje i zna se kome!) objavljene u *Feralu*, broj 662., dne 25. svibnja 1998. (s. 36.-37.). Glavni razlog zašto ne želim s tobom dijalogizirati motiviran je uvjerenjem da nisi ozbiljan partner za raspravljanje o ovoj problematici. Ako se možda varam, molim te, pošalji mi neki svoj znanstveni rad. Tvoji prilozi, koji su meni poznati, ne prelaze novinarske domete čak i kada izlaze kao knjige. U ovome shvaćanju nimalo me ne impresionira što predaješ na "Sveučilištu Yale". Ako su radovi i drugih predavača na tom američkom učilištu, u smislu onoga što i kako ti pišeš, onda osobno izvanredno vrjednujem rad prosječnog hrvatskog učitelja u bilo kojoj osmogodišnjoj školi Dalmatinske Zagore. Osim tvoga navedenoga novinarskog pristupa znanstvenoj problematici očito je da ni tvoje znanje nije preveliko. Osjećam to i iz detalja kada spominješ "isusovca" Chardina. Ti ga poznaješ kao "geologa", a ne i kao "masonskog mislioca" čije se učenje o evoluciji u Crkvi često osuđivalo kao hereza. I tvoje je poznavanje masonske povijesne problematike samo privid, što se osobito očituje kada mi zamjeravaš na utvrđenju da je slobodno zidarstvo protukršćansko i anacionalno. Antikršćanstvo masonstva dokazuje činjenica što Katolička crkva zabranjuje rimokatolicima da mogu biti članovi loža. Kako iz povijesti masonstva nikada ništa nisi objavio logično je da ne znaš kako su hrvatski masoni sluganski slijedili protuhrvatsku politiku počevši od Frana Folnegovića do Viktora Novaka. Najpoznatiji živi hrvatski mason dr. Eugen Laxa, u

predgovoru mojoj monografiji o toj temi, napisao je da je moja knjiga "najkompetentnije i najozbiljnije što se u današnjim prilikama može o tom predmetu pisati". Laxa je o hrvatskom masonstvu zaključio i ovo: "Hrvatsko masonstvo,... bilo se odnarodilo te je bilo postalo, nažalost, nositeljem mađarskog a poslije i srpskog imperijalizma... Protucrkveno stanovište jedna je od značajki modernoga hrvatskog masonstva... Neizreciva je šteta što je hrvatsko masonstvo tako zatajilo i teško posrnulo na jugoslavenskoj ideji".¹³ Laxa je javno deklarirani mason visokog stupnja i piše kao Hrvat znanstvenik, a ne kao masonski vjernik. Masonske su vlade, kao pobjednice u dva svjetska rata, nasilno utjerale Hrvate u dvije Jugoslavije. Ni planirana politika odcjepljenja hrvatske Katoličke Crkve od Vatikana nije se mogla provoditi bez blagoslova zapadnih prijestolnica koje su zbog toga, između dva rata, suodgovorne i za nastanak ustaškog pokreta. Dr. Ante Pavelić, koji je u mladosti htio Hrvate katolike prevesti na pravoslavlje, rodio se godine 1889. u Bradini. Međutim, Poglavnik Ante Pavelić rađao se od 1919. do 1941. u poznatim središtima Zapada. Masonstvo je bilo (kako je to dokumentirao Milan Simčić) i protiv stvaranja današnje Hrvatske, ali je taj plan omeo Sveti Otac Ivan Pavao II. svojim priznanjem hrvatske države. Kako iz izloženoga proizlazi ne mogu zaključivati da si marginalac u historiografiji, nego izletnik. Očito je da još mnogo trebaš učiti pa čak i na etičkom planu. Predstavljáš se zagovornikom ljudskih prava, a ona uključuju i istinoljubivost. Koliko ti držiš do istine očito je i iz činjenice da si izbjegao svoj osvrt na moje pisanje o pojedincima iz sadašnje hrvatske vladajuće strukture koji su, "kada su se domogli vrha vlasti izvršili otimačinu akumuliranih dobara vlastitog naroda kako to ni najveći dušmani toga naroda

¹³ I. Mužić, *Masonstvo u Hrvata*. V. izdanje, Verbum, Split, 1997., str. 852.

nikada u njegovoj povijesti nisu radili". Iz ovakva moga pisanja jasno proizlazi da je meni neprijatelj svaki hadezeovac, jednako kao i svaki mason, koji ruši hrvatsku državu. Iz ovoga malog primjera tvoga načina prezentiranja istine jasno je koliko normalan čovjek može vjerovati pisanjima takvih kao što si ti. Možeš biti sretan što su danas u Hrvatskoj na vlasti meki Zagorci, jer da vlada netko od državotvornih Dinaraca, nijedan Banac iz inozemstva ne bi mogao dolaziti u Hrvatsku, ni pisati u hrvatskim novinama. A evo zašto: ti i tvoji istomišljenici mogli bi imati neograničenu slobodu djelovanja tek kada bi dokazali da ste prema svakom zlu jednako načelni, a to znači kada bi mogli pozitivno odgovoriti, između ostaloga, i na ova pitanja:

Što ste ti i tvoji prvoborci za "ljudska prava" poduzeli da se nasljednici pobjednika u II. svjetskom ratu skrušeno ispričaju njemačkom narodu zato što su krivi za smrt više od šest milijuna nedužnih Nijemaca (civila, žena, djece i ratnih zarobljenika)?¹⁴

¹⁴ "U ime 'antifašizma' govorilo se mnogo o patnjama žrtava nacional-socializma, dok je o gubicima i patnjama samih Nijemaca vladala velika smutnja. Tek prije godine dana pojavila se na njemačkom jeziku knjiga jednog mladog autora pod naslovom 'Brand' (Požar), gdje su dokumentirani stravični gubici njemačkog pučanstva tijekom savezničkih zračnih napada. Samo dva primjera: U Hamburgu 1943. tijekom britanskog zračnog napada poginulo je za jednu noć oko 40 tisuća civila - većinom žena i djece (muškarci su bili na bojištu). U veljači 1945. kad je rat za Njemačku bio izgubljen, savezničko zrakoplovstvo potpuno je uništilo grad Dresden - njemačku Firenzu. Tamo je u jednoj noći poginulo 200 tisuća stanovnika, među njima i brojne izbjeglice, koje su iz istočnih provincija pobjegle u grad. I još jedan slučaj potresao je Njemačku: slučaj njemačkog putničkog broda 'Gustloff', koji je s nekoliko tisuća izbjeglica iz istočne Pruske plovio prema Zapadu (mnogi ljudi tada su tražili spas na Zapadu- od Bleiburga do istočne Njemačke). Sovjetska podmornica torpedirala je 'Gustloff'. Najmanje sedam tisuća civila, među njima mnogo djece, poginulo je u hladnim valovima Baltičkoga mora. Usput rečeno:

Što ste ti i tvoji poduzeli da se sadašnja engleska vlada ispriča hrvatskom narodu za englesko izručenje hrvatskih civila i razoružanih vojnika Titovim partizanskim zlikovcima koji su ih na desetine tisuća pobili na Bleiburgu, križnim putovima i u logorima smrti (uključujući poslije rata i Jasenovac)?

Što ste ti i tvoji poduzeli da se vrati oko milijun protjeranih Arapa na njihova pradjedovska ognjišta na Srednjem Istoku? Jeste li barem pokušali nagovoriti Sorosa da dijelom sufinancira i Arape u borbi za realiziranje njihovih ljudskih prava?

Što ste ti i tvoji poduzeli protiv određenih vlasnika kapitala koji najlihvarskim kamatama zarobljavaju narode, države i osobe, a pod imenom "novi svjetski poredak" utemeljuju do sada najveće robovlasničko društvo u povijesti. Dok stotine milijuna ljudi gladuje dotle se profesionalni "kamatari" u svom plaćeničko-dirigiranom tisku predstavljaju kao pobornici ljudskih prava i umišljaju da imaju moralno pravo kreirati globalnu politiku. Hitler je htio svoj poganski nacionalsocijalizam proširiti samo na dio zemlje, a neke strukture Zapada žele svoje poganstvo, pod nazivom "demokracije", nametnuti cijelom globusu. Dok inozemni financijeri prvoboraca za ljudska prava ne dokažu svoju iskrenost angažiranjem u spomenutim i sličnim primjerima, dotle se ni njima ni njihovim eksponentima, apsolutno ništa ne može vjerovati. Ti i tvoji možete pisati što hoćete, pa čak subverzijom kratkotrajno i vlast preuzeti, ali više ne ćete uspjeti sugerirati Hrvatima da im se vrati donedavno bolesno vjerovan-

nitko nikada nije postavio pitanje je li to - kao i Dresden ili Hamburg - bio ratni zločin." (Carl Gustaf Ströhm, *Ne će biti sreće na poluistinama*. Hrvatsko slovo, broj od 2. travnja 2004., str. 9.). Ili: Po naređenju nekadašnjega američkog predsjednika Trumana izvršeno je 6. kolovoza 1945. atomsko bombardiranje Hirošime gdje je poginulo 200000 civila?

je u Zapad. Svjedoci smo vremena u kojemu dobro poznati zakulisni scenaristi u svojim medijima bez suđenja proglašavaju krivim na primjer Hrvata Ivu Rojnicu (r. 1915.) kome nije dokazana odgovornost za smrt nijedne osobe. Ti su isti moćnici njegovu vršnjaku Židovu M. Beginu (r. 1913., umro 1992.), koji je, između ostaloga, utvrđeno kriv i za smrt oko 250 arapskih civila, dali godine 1978. Nobelovu nagradu za mir (koju je podijelio sa Sadatom). I iz ovoga je primjera očito da već živimo u orwelovskom svijetu, koji njegovi tvorci i njihovi slugani bestidno proglašavaju demokratskim. Oslobodi nas Isuse Kriste, - koji si jedini pravi Bog, kuge, glada, rata i takve zapadne "demokracije".

U Splitu, 26. svibnja 1998. ¹⁵

Nastavak:

Bančeva intelektualne mogućnosti s vremenom nisu napredovale. Tako 2004. nastavlja brbljati: "HDZ je u ovom trenutku shizofrena stranka - zbog afera povezanih s opskurnim ljudima, poput Ivana Mužića iz Nadzornog odbora *Slobodne Dalmacije* - oni su spremni dovesti u pitanje ono

¹⁵ Banca je uzbudio moj feljton objavljen u *Slobodnoj Dalmaciji* dne 11., 12. i 13. svibnja 1998. pod naslovom *Tajne, smisao i dosezi slobodnog zidarstva (Slobodna Dalmacija, LX./1998., 17008., 8.; 17009., 10.; 17010., 10.)*. Banac je svoj pamflet u obranu masona objavio u glasilu *Feral Tribune*, broj 662. od 25. svibnja 1998., str. 36.-37. Moj nepotpuni odgovor Bancu objavljen je u *Feral Tribuneu* broj 664. od 8. lipnja 1998., str. 50. Moj cjeloviti odgovor Bancu pod navedenim naslovom objavljen je u časopisu Matice hrvatske Split u Splitu (*Hrvatska obzorja*) s napomenom: "Ovaj odgovor auktor je poslao *Feral Tribuneu*, u kojem je tiskan Bančev napad na Mužićeve članke o masonima (*Slobodna Dalmacija*, svibanj 1998.), ali mu je uredništvo tog glasila isпустило najvažnije dijelove. Stoga Mužićev odgovor donosimo u cijelosti." (*Hrvatska obzorja*, VI./1998.,2.,475.-477.). Ovaj je moj odgovor Bancu objavljen kasnije više puta.

što su dobro napravili."¹⁶ Doista izgleda shizofreno da o nečijoj opskurnosti priča Ivo Banac, koji je povezan predavanjima sa Sveučilištem Yale u kojemu je sjedište (dakako u hramu bez prozora!) tajnoga društva "Skull&Bones" ("Luban-je i kosti"). Bilo bi pošteno da nam prizna je li i on član toga društva, odnosno je li mu poznat smisao rituala lijeganja u grob s lubanjom i kostima članova te okultno-političke sekte, koja postoji od 1832. i kojoj su, uz neke druge američke predsjednike, pripadali otac i sin Bush.

Ivo Banac je i američki državljanin, pa ako je pravdoljubiv, dužan je objasniti zašto nije javno osudio zločinački rat protiv Iraka? Zašto on i predstavnici njegove tzv. međunarodne zajednice koja traži povratak izbjeglih Srba u Hrvatsku, istodobno ne inzistiraju o vraćanju istjeranih Hrvata na područje Republike Srpske, gdje je prije rata živjelo oko 220 tisuća katolika, a danas ih je manje od 12 tisuća?¹⁷

¹⁶ Ivo Banac, *Globus*, broj od 2. travnja 2004., str. 24.

¹⁷ "Ako se ovakva situacija nastavi, Katolička Crkva će na početku 21. stoljeća de facto biti istrijebljena s područja polovine BiH, a sve pred očima i po nalogu onih koji sebe smatraju velikim humanistima i zaštitnicima ljudskih prava i sloboda, među kojima je i pravo na slobodu vjere." ("Kandidat za Nobela, banjolučki biskup msgr. dr. Franjo Komarica o nominaciji za prestižnu nagradu...", *Slobodna Dalmacija*, broj od 5. travnja 2004., str. 5.). Crkvi je stanje savršeno jasno. "Hrvatski narod u svojoj matičnoj državi suočen je s nasrtajem međunarodnih centara moći na samu opstojnost hrvatske države... Što se tiče Hrvata u BiH, stanje je još mnogo teže. Ovdje se Hrvatima sustavno niječe sve ono što čini njihov identitet, tako da je u pitanju pravi zator svega hrvatskoga. Stanje je gotovo bezizlazno." (Božo Goluža, urednik *Crkve na kamenu* - glasilo biskupa Ratka Perića. Usp. *Glas Koncila*, broj od 18. travnja 2004., str. 23.). Englez iz "međunarodne zajednice" daje na znanje jednom katoličkom prelatu da bi se Hrvati u Bosni i Hercegovini trebali asimilirati ili iseliti! Istodobno nekakvi odbori za zaštitu ljudskih prava šute!

I ovo: "Ivo Banac je vrlo jasno ustvrdio da je prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman 'na čelu države doista bio zločinac' ".¹⁸ Ovakvo "razmišljanje" o Tuđmanu - osloboditelju Hrvata iz jugoboljševičkih okova - doista je toliko gadljivo da i najzdravijega čovjeka sili na povraćanje.

¹⁸ *Glas Koncila*, XLIII/2004., 16., 3. (Broj od 18. travnja 2004.).

II.

Snoviđenja Zorana Nenezića

Zoran Nenezić je u Beogradu 1999. objavio u svojoj nakladi IV. prošireno izdanje svoje knjige *Masoni u Jugoslaviji* u kojoj navodi i sljedeće:

"Nekoliko nedelja pred objavljivanje vesti o smrti Josipa Broza, ovaj je autor bio zamoljen da napiše kraći tekst o slobodnom zidarstvu, koji je objavljen u dva nastavka u 'NIN'-u, kao odgovor redakcije na jedno 'pismo čitaoca'. Posle objavljivanja tog teksta, u kojem je najavljen i izlazak knjige iz štampe (*Masoni u Jugoslaviji 1763. - 1980.*), a koja je trebala da se pojavi u izdanju *Prosvjete* iz Zagreba (1982), što se tada nije desilo, već tek 1984. godine... odmah je usledilo predupređivanje sa strane katoličke crkve u knjizi Ivana Mužića (*Masonstvo u Hrvata - masoni i Jugoslavija*, četiri izdanja od 1983. do 1989. godine, a u tiražu od po hiljadu primeraka). Rađena bez uvida u primarnu arhivsku građu, na osnovu publikovanih tekstova, ova knjiga je imala unapred zadatu tezu na koju je dala autorski odgovor - za sva 'zla' koja je pretrpeo hrvatski narod, odgovorni su Srbi, a posebno Srbi masoni. Naravno da je knjiga pisana na način koji nije jeftino propagandistički, već je pisana mudro i celishodno sa stanovišta dokazivanja navedene teze. I ona je odigrala namenjenu joj ulogu. Iako sam autoru te knjige ustupio nešto od izvornog masonskog materijala (gotovo sva masonska građa kojom se služio je bila iz mog privatnog poseda), pa čak od njega dobio i telegrafsku čestitku kada je jugoslovenska javnost 1990. godine obavještena o reaktiviranju *Velike Lože Jugoslavija*, u čemu sam i neposredno učestvovao, Mužić je, uz svo uvažavanje slobode stvaralaštva kao preduslova svake druge slobode, svo-

jom knjigom potvrdio sopstvenu doslednost na putu ostvarivanja samostalne hrvatske države, na kojem je on dugogodišnji, i očigledno, uspešan poslenik." ¹⁹

Očito je kako Nenezić sugerira da sam ja potaknut od strane Katoličke crkve da napišem knjigu o masonstvu kao odgovor na njegovu. Ovo se može shvatiti samo kao bolesno stvaranje svoje "veličine". Jer apsurdna je i sama pomisao da netko nekoga angažira da napiše odgovor na bilo koju, pa i Nenezićevu knjigu, prije negoli je ta knjiga tiskana i dok se ne zna kakva stajališta zauzima njezin autor. A činjenica je da je moja knjiga objavljena ujesen 1983., a Nenezićeva "krajem augusta 1984." dovoljno govori koliko je zdravo rasuđivanje u Nenezića odsutno.

Nije istinit Nenezićev navod da moja knjiga nije rađena uvidom u primarnu arhivsku građu i da je gotovo sva masonska građa kojom sam se koristio iz njegovog privatnog posjeda. Samo sam manji dio "beogradske građe", koju sam koristio, dobio od Nenezića i to u zamjenu za njemu nepoznate materijale o masonstvu do kojih sam osobno došao i koje sam mu slao iz Splita, a što on sada ne spominje. Najveći dio građe o masonstvu dobio sam od Mihaila Marića iz Beograda. Marić je prije mene i Nenezića pisao o masonstvu i objavio o tome 1972. veliki feljton na temelju proučavanja izvorne građe u *Arhivu Jugoslavije*. On mi je poslije toga ustupio sav taj materijal. Zato sam u prvom izdanju svoje knjige i napisao ovakvu zahvalu: "Velika hvala i publicistu Mihailu Mariću i prof. Zoranu Neneziću, obojica iz Beograda, te dr. Muhamedu Hadžijahiću iz Sarajeva na upozorenjima i dokumentaciji, koju su mi dali..."²⁰ U predgovoru mojoj knjizi naveo sam i

¹⁹ Zoran D. Nenezić, *Masoni u Jugoslaviji 1764-1999*. Vlastita naklada, II., Beograd, 1999., str. 56.

²⁰ I. Mužić, *Masonstvo u Hrvata*, V. izdanje, Verbum, Split, 1997., str. 56.

ovo: "Zahvaljujući razumnim pojedincima (i to najprije g. Mihailu Mariću i prof. Zoranu Neneziću - oboje iz Beograda), uspio sam doći do fotokopija najvrjednije građe o masonstvu u Jugoslaviji iz *Arhiva Jugoslavije* u Beogradu. U Zagrebu je dokumentacija o masonstvu bila vrlo malena, ali zahvaljujući određenim pojedincima (na primjer prof. Draženu Budiši, nekadašnjem upravitelju trezora *Nacionalne i sveučilišne knjižnice* u Zagrebu) uspio sam doći i do ove građe." ²¹

Nenezić tvrdi da je moja knjiga imala unaprijed zadanu tezu da su za sva zla "koja je pretrpeo hrvatski narod, odgovorni... Srbi, a posebno Srbi masoni". Međutim, iz moje knjige o masonstvu proizlazi da je stvaranje prve i druge Jugoslavije bilo stvarno veliko "zlo" za hrvatski narod, ali da krivnju zato - osim "demokratskog Zapada", posebno snose hrvatski masoni. Srpski su masoni radili u duhu ostvarenja srpskih nacionalnih interesa i njihovo političko ponašanje je posve razumljivo.

Iz Nenezićeva pisanja moglo bi se zaključiti da je zbog njega zatvoren uvid u masonsku građu *Arhiva Jugoslavije*, a činjenica je da se to dogodilo zbog pisanja o masonstvu Nadežde Jovanović i Mihaila Marića. Svojedobno sam o tome napisao ovo: "Nadežda Jovanović bila je prva osoba u drugoj Jugoslaviji koja je obradila masonske fondove u *Arhivu Jugoslavije* (Beograd). Poslije objavljivanja nekoliko njezinih znanstvenih radova tijekom 1971. g. u Beogradu i feljtona Mihaila Marića u beogradskim *Večernjim novostima* tijekom 1972. g. sva masonska građa na cijelom području komunističke Jugoslavije postala je zabranjena za svako, pa i

²¹ Ibid., str. 16. U svojoj sam knjizi korektno naveo koje sam konkretne materijale donio koristeći Nenezića (Celebrinijev popis masona i Elaborat beogradske UDB-e o masonstvu).

znanstveno korištenje. Podatak o ovoj zabrani prvi put je objavljen već 1980. g. u Zagrebu."²²

Neobično je da Nenezić u svomu novom izdanju knjige preuzima sve što se o masonstvu pisalo od 1991. u Hrvatskoj točno prema tome kako sam ja to naveo, ali bez navoda odakle je to preuzeo.²³ Vrhunac nekorektnosti očitovao je kada je preuzeo materijale (*Izvoještaj prof. dr. Milana Ivšića Poglavniku dr. Anti Paveliću*, i dio pod naslovom *Elaborat UDB-e od 23. I. 1958 g.*), koje sam objavio 1993. u knjizi *Masoni u Hrvatskoj 1918.-1967.*²⁴ On citira numeraciju te građe iz *Arhiva Hrvatske*, kako sam je ja označio u mojoj knjizi, na način da se neupućenu čitatelju čini kao da je on to stvarno koristio u *Arhivu Hrvatske*, u koji, od kada je ta građa (1992.) stigla, nije nikada ni povirio, niti mu je taj Arhiv to poslao. Knjigu, u kojoj sam svu tu građu objavio, poslao sam mu kao dar po hrvatskomu veleposlaniku u Beogradu dr. Zvonimiru Markoviću. Nenezić se ovakvim "posuđivanjem" od mene služio i u prijašnjim izdanjima svoje knjige.²⁵

Nenezić ima pravo samo kada piše da sam "svojom knjigom potvrdio sopstvenu doslednost na putu ostvarivanja samostalne hrvatske države..."²⁶ Svaki narod, pa tako i

²² Ibid., str. 15.

²³ Nenezić, nav. dj., str. 74.

²⁴ I. Mužić, *Masoni u Hrvatskoj 1918.-1967.* Ed. Orbis, Split, 1993., str. 189.-219., 274.-279.

²⁵ Tako je, na primjer, preuzeo od mene citat iz Masuccijeve knjige *Misija u Hrvatskoj* da u NDH "Poglavara države okružuju stari slobodni zidari". Ne znajući da se radi o knjizi, on je u svojoj *Literaturi* to Masuccijevo djelo naveo pod *Članci i rasprave*. Dakako da nije mogao navesti ni broj stranica kako je to učinio za druge jedinice. Usp. Z. Nenezić, *Masoni u Jugoslaviji*, Beograd, III. izdanje, 1988., str. 487., 708., 721. Tu istu pogrešku ponovio je i u IV. izdanju. (II. svezak, str. 457.).

²⁶ Neki srpski javni djelatnici ne shvaćaju pravo naroda na samoodređenje. Tako Đorđe Stanković u knjizi o Pašiću piše: "Iako ne navodi

hrvatski ima pravo na ostvarenje samostalne državnosti. Međutim, on o (ne)pravu Hrvata na nezavisnu državu uvjerava kao *Veliki majstor VL Jugoslavija* Predsjednika SAD-a Busha, u pismu od 21. listopada 1991., ovako:

"Jedan od najopasnijih aspekata ove krize je pojava ultranacionalističkog pokreta u Hrvatskoj i njegova tendencija ka neofašizmu. Sve zastrašujuće podseća na april 1941. godine, kada je Nemačka napala Jugoslaviju. Tada se Hrvatska 'izjasnila' kao nezavisna država, koja je postala glavni nemački saveznik i u njoj je izvršen jedan od najkrvavijih genocida poznat čovečanstvu. Preko 800.000 Srba, Jevreja i Cigana je mučki ubijeno u koncentracionom logoru Jasenovac, kao i u mnogim drugim stratištima (jamama). Sadašnje federalno *Predsedništvo* i Vlada ne mogu više imati ulogu u budućnosti nacije. Pored činjenice da još uvek nije izabrano, federalno *Predsedništvo* je zanemareno od strane republika i njihovih vođa. U takvoj situaciji ne može se očekivati od Srbije da ostavi preko dva miliona Srba, čija je budućnost neizvesna (Srbi čine preko 15% ukupne populacije Hrvatske). Ovi ljudi ne žele da napuste Jugoslaviju i da budu deo nove hrvatske nacionalne države. Mnogi simboli nove hrvatske države zas-trašujuće podsećaju Srbe na masovni genocid koji su izvršili hrvatski fašisti - ustaše pre pedeset godina. Granica između

nijedan izvor o potvrdi Radićeve 'intimne želje' za 'potpunom samostalnošću', možemo se složiti sa Ivanom Mužićem! Ono što je Ivan Mužić želeo 1988. godine (treće izdanje) Stjepan Radić je zaista i radio 1923. godine!... Pa ipak u jednom se možemo složiti s Ivanom Mužićem: Stjepan Radić je suviše dugo najavljivao proglašenje samostalne hrvatske države što su njegove disciplinovane pristalice konačno i očekivale,... Stjepan Radić je bio germanofil i srbofob, borio se svim sredstvima samo za parcijalni interes kao i većina hrvatskog naroda." (Đorđe Đ. Stanković, *Nikola Pašić i Hrvati (1918.-1923.)*. Ed. Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1995., str. 321.-322.)

Srbije i Hrvatske treba da budu takve da uzmu u obzir etničke i istorijske činjenice. Samo u tom slučaju novoformirana hrvatska država može funkcionisati politički, ekonomski i socijalno."²⁷

Nenezić je u svojoj knjizi nepouzdan u nizu bitnih detalja, koje tvrdi a ne dokazuje. To se posebno očituje kad nekritički sugerira da su masoni bili na primjer: Josip Broz Tito, Miroslav Krleža, Mile Budak, Bogdan Radica, Eugen Dido Kvaternik, njemački admiral Canaris.²⁸ Svi su spomenuti mogli biti slobodni zidari, ali on to ni za jednoga od njih ne dokazuje. Nije vjerodostojno što o tim osobama piše neki njemački obavještajac, kako to misli Nenezić. Inače, od njega je gotovo djetinjasto, da kao istinito, prihvaća puko fantaziranje Zvonimira Pinterovića da je zagrebački nadbiskup Bauer bio mason.²⁹

²⁷ Nenezić, nav. dj., str. 95. Nenezić vjeruje i u historiografske fikcije, koje odbacuju i neki srpski znanstvenici. Tako on piše: "Prema tim istraživanjima (Ž. Đorđević, 1997.), ukupne žrtve u Jugoslaviji (od 6. 4. 1941. do 9. 5. 1945.) iznose 1.838.000 ubijenih (od toga 1.607.000 Srba), dok je stvarni demografski gubitak iznosio 2.825.000 (a kod Srba 1.820.000)." (Nenezić, nav. dj., str. 37.)

²⁸ Svojedobno, na moju pismenu zamolbu iz jednog od središta austrijskoga masonstva poslano mi je pisano uvjerenje da Canaris nije član lože. Naknadno sam utvrdio da ni B. Radica nije bio mason.

²⁹ Nenezić, nav. dj., str. 25. Usp. Mužić, *Masonstvo u Hrvata*, nav. dj., str. 367.

I podaci koje Nenezić daje novinarima međusobno su kontradiktorni. Tako se u *Dugi*, broj 1683., od 20. prosinca 1997. do 2. siječnja 1998. (str. 10.) tvrdi (u razgovoru s Nenezićem) da su tri izdanja Nenezićeve knjige "prodana u tiražu od 25 hiljada primeraka". U *Dnevnom telegrafu* navodi se za Nenezićeva prva tri izdanja knjige o masonstvu sljedeće: "Tri prethodna su rasprodana u ukupnoj nakladi od 45.000 primeraka." (Ovaj je tekst prenio zagrebački *Imperijal* u broju od 9. svibnja 2000., str. 40.). Nenezić je četvrto izdanje svoje knjige *Masoni u Jugoslaviji* izdao (prema nekim informacijama) u četiri stotine primeraka, što upozorava da su čitatelji zasićeni

Najvrjednije u novom izdanju Nenezićeve knjige je samo onaj dio (koji je uglavnom već objavljen u prva tri izdanja), a u kojemu je on, dok se ozbiljnije bavio masonskom problematikom, obradio povijest srpskog masonstva do 1945.

(Ovaj tekst sadrži drugi dio poglavlja pod naslovom "Zoran Nenezić i srpsko masonstvo 1990. - 2000.", koji je objavljen u knjizi: I. Mužić, *Masonstvo u Hrvata*. Naklada Knjigotisak, Split, 2001., str. 628. - 638.).

njegovim štivom. Istodobno on ističe da su četiri izdanja moje knjige o masonstvu tiskana u po 1000 primjeraka. Istina je, na Nenezićevu žalost, malo drukčija. Prvo izdanje moje knjige tiskano je u dvije tisuće, drugo i treće u po tisuću, a samo četvrto Matice hrvatske u Zagrebu u pet tisuća primjeraka. U međuvremenu je *Smisao masonstva* tiskan posebno u dvije tisuće, a *Masoni u Hrvatskoj*, također kao zasebna knjiga, u dvije tisuće primjeraka. Kada se navedenim nakladama pridoda (Neneziću nepoznato) peto izdanje i ovo najnovije (šesto) onda su moja izdanja o masonstvu objavljena ukupno u 16000 (šesnaest tisuća) primjeraka. Sedmo izdanje je u 2000 primjeraka tako da je sveukupna naklada 18000 primjeraka.

III.

Kako Stjepan Brzica propagira masonstvo?

I. U dnevniku *Slobodna Dalmacija* započeo se 17. svibnja 2002. objavljivati feljton o masonima, koji je potpisao Stjepan Brzica (dalje: S. B.), tekst pun kleveta u odnosu na mene, a u svezi s mojom knjigom *Masonstvo u Hrvata*. Tu su moju knjigu određeni pojedinci žestoko napadali i u jugokomunističkom režimu (kao na primjer agent KOS-a i okultist Radenko Radojčić u komunističkom *Oku* 1984.). Udbaški mentalitet lako se prepoznaje u strategiji optuživanja bez dokaza na način da okrivljeni dokazuje da nije kriv. S obzirom na napade s takvih ideoloških pozicija moje je djelo doživjelo sedam izdanja u osamnaest tisuća primjeraka i tako postalo dostupno svakom zainteresiranom Hrvatu da može provjeriti podatke o kojima pišem. Pretpostavka je da se za obradbu svake ozbiljne teme, pa tako i ove, pisac dokazao znanstvenim radom. Međutim, spomenuti S. B. je umirovljeni novinar iz Sarajeva. Da nije kompetentan ni kao novinar pisati o ovoj problematici može se zaključiti čim se pročita početak njegova feljtona. On čitateljima sugerira neistinu kada piše o ukidanju čl. 2335 u *Kodeksu kanonskoga prava* tumačeći to u smislu da se može shvatiti kako Katolička crkva više ne zabranjuje katolicima učlanjenje u masonske lože. Njegov prijevod spomenutoga članka nije smisleno korektan, a tumačenje da se "taj kanon odnosio samo na masonske disidente, a ne na masoneriju kao takvu, jer su njihovi ciljevi obrnuti od onih koji se sankcioniraju" plod je njegove fantazije. Posve obratno: taj se članak odnosio baš na masonstvo kao takvo, na svaku ložu u svijetu i svaki katolik onoga trenutka, kada je postao član neke lože odmah je bivao izopćen iz Katoličke Crkve. Ukidanjem citiranoga članka sta-

jalište Crkve u odnosu na masonstvo ni do danas se nije u biti izmijenilo, kako to on uvjerava. Tako je i pokojni mason Branimir Horvat u razgovoru za *Vjesnik* u broju od 13. lipnja 1992. tvrdio da je Papa Ivan Pavao II. u novom *Kodeksu kanonskoga prava* "ukinuo ekskomunikaciju". Ova tendenciozna masonska sugestija nije istinita. *Sveta kongregacija za nauk vjere* objavila je u Rimu, dne 26. studenoga 1983. *Deklaraciju o masonskim udruženjima*, koju je potpisao kardinal Joseph Ratzinger, a koja glasi: "Postavljeno je pitanje, da li je izmijenjen stav Crkve prema masonskim udruženjima, s obzirom da se u novom *Zakoniku kanonskog prava* ono izričito ne spominje. Ova sv. Kongregacija u stanju je odgovoriti, da tu okolnost treba pripisati prosudbi Redakcije kojom se ona vodila; jer je to isto učinila također s ostalim udruženjima, preko kojih je šutnjom prešla time što su uključena u šire kategorije. Stoga ostaje neizmijenjen negativni stav Crkve u pogledu masonskih udruženja, jer su njihova načela uvijek smatrana nespojivima s naukom Crkve; pa, radi toga, upis u ta društva ostaje zabranjen od Crkve. Vjernici koji pripadaju masonskim udruženjima teško griješe i ne mogu pristupati na sv. pričest. Mjesne crkvene oblasti nemaju ovlaštenja da donose o naravi masonskih udruženja prosudbu koja bi stavljala izvan snage ono što je gore određeno u skladu s *Deklaracijom* ove sv. Kongregacije." ³⁰ Kada je meni osobno, u doba stvaranja Tuđmanove Hrvatske, iz inozemstva ponuđen ulazak u ložu, i to tako da u novoj državi pokrenem određenu masonsku inicijativu, otputovao

³⁰ Zbigniew Suchecki, *La Massoneria nelle disposizioni del "Codex iuris canonici" del 1917. e del 1983*. Libreria editrice Vaticana, Rim, 1997., str. 110.-111. O tome je objavljena na hrvatskom jeziku posebna studija doktora kanonskoga prava Jure Brkana. Usp. J. Brkan, *Poslijesaborski stav Katoličke Crkve prema masonima*. U knjizi: I. Mužić, *Smisao masonstva*, Naklada Bošković, Split, 2003., str. 73.-104.

sam u Rim i obratio se msgr. dr. Milanu Simčiću (tada podtajniku Kongregacije za kler pri Svetoj Stolici) za savjet. Msgr. Simčića upozorio sam na mogućnost da bi novo hrvatsko masonstvo možda moglo koristiti hrvatskoj državnoj ideji, kao što je srpsko masonstvo oduvijek služilo srpskim nacionalnim interesima. On mi je kategorički odgovorio da je katoliku zabranjeno učlanjenje u ložu. Poslušao sam Simčića (koji i danas prebiva u Rimu) a poslije sam proučavajući metafiziku masonstva shvatio da Katolička Crkva tako postupi i zato jer se u masonstvu Isus Krist tretira samo kao jedan od velikih proroka, dok kršćanstvo (katolicizam, pravoslavlje i protestantizam) smatraju Isusa Krista jedinim pravim Bogom. Kršćaninu je masonstvo nepotrebno i zato jer su sve pozitivne etičke norme koje propovijeda masonstvo, odavno sadržane u judeokršćanskoj Bibliji.

S. B. piše da ga je na pisanje o masonstvu potaknuo "jedan tekst iz *Dnevnog lista*, koji izlazi u Mostaru, od 19. prosinca 2001. godine u kojemu se opširno hvali i propagira knjiga Ivana Mužića *Masonstvo u Hrvata*. Njena osnovna teza je da su hrvatski masoni *glavni krivci naše tragične prošlosti*." Iz ove se rečenice može zaključiti da on moju knjigu, dokumentiranu na 700 stranica velikog formata, sudi po tekstu o toj knjizi, koji je objavljen u jednom dnevnom listu, a normalno je pisati o nekoj knjizi samo na temelju vlastite obradbe te knjige. S. B. dalje nastavlja: "U tekstu se podvlači da je dr. Franjo Tuđman u razgovoru s Mužićem izrazio zabrinutost jer su zapadno nadahnuti pojedinci u HDZ-u masoni ili masonski kandidati, koji s masonima iz oporbenih stranaka zasjedaju u istim ložama i primaju iste nadstranačke direktive, ali za Mužićeve teze ne postoji niti jedan valjan dokaz. Naprotiv, obnovljeni hrvatski masoni ističu svoju apolitičnost, dok su u politici bili njeni pojedini članovi, ali koji su radili u ime samih sebe i po

svojoj savjesti bez utjecaja lože. Sudeći po prikazu, ta knjiga je tipična apologija prevladane prošlosti, koje se odrekla i sama Katolička crkva, a čije ideje imaju malo što sa suvremenošću. Ideje iz Mužićeve knjige su štoviše obojene rasizmom, čime se Mužić svrstava na stranu totalitarizma. Toj prepoznatljivoj i tipičnoj želji za opstanak na vlasti pod svaku cijenu potrebni su unutrašnji i vanjski neprijatelji, tajanstveni rušitelji i zavjerenici, što je svojstveno svakom totalitarizmu bio on fašistički, ili autokratski."

Što se tiče moje knjige, ona je davno ocijenjena kao najvrjednije djelo što je do sada napisano o masonstvu u Hrvata. Dr. Eugen Laxa (iz Brazila), engleski mason (najvišega stupnja) i povjesničar početaka hrvatskog masonstva, analizirajući moju knjigu zaključuje o njoj ovo: "Nije mi namjera da donosim posebni sud o ovom vrijednom djelu Ivana Mužića, koje je, u svojoj vrsti, najkompetentnije i najozbiljnije što se u današnjim prilikama može o tom predmetu pisati."³¹ Predgovor IV. izdanju moje navedene knjige napisao je širom Europe poznati mason i veliki prijatelj Hrvata prof. dr. Leo Magnino iz Rima, koji je istaknuo da je moj rad "hvale dostojno djelo uglednoga hrvatskog povjesničara...uz krajnju nepristranost i zaista rijetku objektivnost". L. Magnino je, u masonskom glasilu za kulturu, posebno napisao da je moja knjiga "monumentalno djelo o masonstvu u Hrvatskoj... jedinstveno u svojoj vrsti, doprinos od izvanredne važnosti, da se bolje upozna masonstvo!"³² Službeno glasilo austrijskoga masonstva zaključuje ovo: "Ovaj pisac izvanredno duboko je proniknuo u materiju i trudio se uglavnom s neočekivanom objektivnošću... Oslanjajući se prvenstveno na francuske izvore, on neobično pozitivno promatra slobodno zidarstvo.

³¹ Laxa u Predgovoru *Masonstvu u Hrvata*, VII. izdanje, str. 9.-14.

³² *La cultura nel mondo*, Rim, XXXVIII/1984.,1.,77.

Međutim, u svojim zaključcima i on pripisuje Kraljevskoj umjetnosti volju za moć u gospodarstvu i politici."³³ Sve sam ove ocjene naveo zato da se vidi kako je moja knjiga ocijenjena kao znanstveno djelo, što znači da su moje prosudbe prošlosti hrvatskoga masonstva potpuno utemeljene. U tom smislu pisanje nekvalificiranoga S. B. o toj knjizi očituje se kao posve bezvrijedno.

S. B. posebno ističe da su ideje iz moje knjige obojene rasizmom, ali ne pokušava konkretizirati na kojim se stranicama knjige taj rasizam očituje. Bratoljub Klaić tumači pojam "rasizam-rasnu teoriju" ovako: "Reakcionarno fašističko shvaćanje po kome rasna svojstva pojedinih naroda odlučuju o toku historije (kod toga svaki svoju rasu smatra najvrjednijom)." ³⁴ Među slobodnim zidarima pripadnici su svih naroda, a to znači i svih rasa. Ako su ideje iz moje knjige obojene rasizmom, onda se postavlja pitanje koji ja rasizam zastupam, a koje druge rase (crnu ili žutu) napadam. Budući da se u tom smislu ne može citirati nijedna moja rečenica to znači da S. B stvarno ne zna značenje pojma rasizma. Usput: je li možda izraz moje ksenofobije kada navodim kao poseban pozitivni primjer u povijesti hrvatskoga masonstva zajedništvo hrvatskih Židova i hrvatskih nacionalista u Zagrebu između dva svjetska rata? ³⁵ Za razliku od S. B. masone ne smatram uzorima, jer je masonska organizacija kao ljudsko djelo sastavljena samo od ljudi, koji u ložama, kao i svuda, mogu biti i dobri i zli. Normalno je da se s dobrim ljudima među masonima može ne samo dijalogizirati, nego i prijateljevati (kao što sam to i osobno prakticirao), ali to s povijesnim vrjednovanjem masonstva u Hrvata nema veze. S nekim masonima, koji

³³ *Blaue Blätter*, veljača, 1985., str. 5.

³⁴ B. Klaić, *Rječnik stranih riječi*. Zagreb, 1986., str. 1133.

³⁵ Usp.: Mužić, *Masonstvo u Hrvata*, str. 211.-239.

su opsjednuti patološkom mržnjom na katolicizam (što je na primjer u slučaju hrvatskoga masona Viktora Novaka) svaki je dijalog besmislen. Koliko su masoni bili "depolitizirani" dokazuje i primjer masona Dušana Tomića, koji je u ime jugoslavenskoga masonstva 1946. i 1947. tiskao, kao strogo interno izdanje, tri zločinačke publikacije protiv hrvatskog naroda i Katoličke Crkve. Ti pamfleti namijenjeni su i dostavljeni svim vodećim masonskim središtima po svijetu. Dr. Leo Košuta je to pronašao u trezoru Nacionalne biblioteke u Parizu, poslao meni osobno i tada su ti materijali objavljeni u Hrvatskoj (1994.) kao reprint "za znanstvenu upotrebu" i to s *Pogovorom* (na talijanskom jeziku) nadbiskupa dr. Frane Franića.

Radi čitatelja, kao rezultat moga istraživanja masonske problematike u Hrvata, donosim samo, kao jednu od sigurnih sinteza, sljedeći zaključak: U povijesti hrvatskoga masonstva od Frana Folnegovića u XIX. stoljeću, pa u tijeku XX. stoljeća pozitivno (u hrvatskomu nacionalnom smislu) bilo je samo djelovanje *VL Libertas*, ali ona nije bila priznata od masonskih velevlasti. Službeno masonstvo u Hrvata u spomenutomu razdoblju bilo je, prema masonskoj dokumentaciji, koju sam iznio:

1. protuhrvatsko jer je zastupalo jugoslavensku državnu ideju i postavljalo se izrazito neprijateljski prema ideji samostalne hrvatske države,

2. protukatoličko jer je htjelo svim sredstvima odvojiti Katoličku crkvu u Hrvata od Rima i tako uništiti rimokatolicizam u Hrvata.

Ove sam zaključke nepobitno dokumentirao u svojoj knjizi. Slobodni zidar Eugen Laxa o prošlosti hrvatskog masonstva misli kao i ja, pa zaključuje ovako:

"...Prva hrvatska loža, 'Hrvatska vila', dotično 'Ljubav

bližnjega', osnovana je pod masonskim vrhovništvom mađarske Velike lože. Suočeno s vladajućom konstelacijom u zemlji, hrvatsko je masonstvo tada podržalo političku ideologiju Koalicije. Otada datira u našem masonstvu jugoslavenska misao, koja se poslije izrodila u slijepo masonsko prihvaćanje Aleksandrova integralizma i velikosrpske dominacije... Dok su masonske lože diljem svijeta zadržavale i čuvale svoj nacionalni karakter, Adolf Mihalić, jedan od prvaka (ne samo u vremenskom smislu) hrvatskog masonstva, izjavljivao je da on nije hrvatski mason, da je samo rođen u Hrvatskoj, da je samo slobodni zidar. Takav kozmopolitizam lako je doveo masone da budu plijen najprije mađarskih, a onda i srpskih masona da se, preciznije rečeno, uopće ne dosjete da osnuju, ako već hoće da budu masoni svoje neovisno hrvatsko masonstvo... U zagrebačkim ložama bile su zastupane sve grane privrede, slobodnih profesija, sudstva i uprave. I prema krnjem popisu članova, vidi se da su gotovo svi bili ugledni i sposobni ljudi. Velika je šteta, a možda i tragedija, što u nas ima u velikom broju renegata i ljudi koji ne znaju što su, a takvi su bili, u golemom broju naši masoni. Namjesto da pomognu svojoj zemlji, oni rade na njezinu uništenju. Samo da sebi olakšaju poslove i karijeru, oni tako svojoj domovini kopaju grob. Dobrotvorni i karitativni rad suvišno je spominjati, jer to iščezava u usporedbi sa zlom, koji su svojim političkim opredjeljenjem nanijeli svojoj domovini. Protucrkveno stanovište jedna je od značajki modernoga hrvatskog masonstva... A ni to nije bila zapreka za spomenutog Mihalića da izjavi, već davno prije I. svjetskog rata, da je masonstvu prvi cilj borba ne protiv klerikalizma nego protiv katolicizma. I dalje, pravoslavlje naših Srba na spretan je način znalo potpirivati tu hrvatsku slabost, sretno što je u hrvatskim masonima moglo nalaziti jeftine janjičare

protiv Katoličke crkve. To je išlo tako daleko da je jedan vodeći srpski mason, nakon otklona konkordata 1937., javno rekao da su najveći neprijatelji konkordata bili hrvatski masoni, kao da su silom htjeli postati uz dinastiju, armiju i pravoslavlje četvrti stup velikosrpske Jugoslavije. A to našim vajnim 'hrvatskim' masonima sigurno može služiti samo na sramotu... Neizreciva je šteta što je hrvatsko masonstvo tako zatajilo i teško posrnulo na jugoslavenskoj ideji. Tako smo mi Hrvati opet jednom, kao toliko puta u svojoj teškoj prošlosti, bili na krivom mjestu u krivo vrijeme."³⁶

U svomu radu *Tuđman i masonstvo* napisao sam: "U razgovoru sam stekao dojam da je Tuđman postao zabrinut da su prozapadno nadahnuti pojedinci u HDZ-u masoni ili masonski kandidati, koji zajedno s masonima iz oporbenih stranaka, zasjedaju u istim ložama, u kojima primaju iste nadstranačke direktive."³⁷ Iz navedenoga citata očito je da sam ja iznio Tuđmanovo razmišljanje, a ne vlastite teze, kako tvrdi S. B. Spomenuto Tuđmanovo mišljenje temeljilo se na vjerodostojnim informacijama o zakulisnoj politici masonskih čimbenika na Zapadu protiv priznanja neovisne hrvatske države 1991. O tim podacima raspolagala je vatikanska diplomacija i o tome su dokumentirano pisali Milan Simčić i dr. Ivan Fuček (profesor moralne teologije na *Papinskomu sveučilištu Gregoriana* u Rimu). Zbog te spoznaje Tuđman s pravom nije vjerovao masonima na Zapadu. On je također znao da u povijesti modernoga masonstva na svim prostorima u masonskim ložama sjede pripadnici raznih političkih stranaka, pa da ni u Hrvatskoj ne može biti drukčije. Znao je Predsjednik Tuđman i da su programi svih vodećih političkih stranaka na Zapadu u biti iden-

³⁶ E. Laxa, u knjizi: Mužić, *Masonstvo u Hrvata*, nav. dj., str. 9.-13.

³⁷ Mužić, *Masonstvo u Hrvata*, nav. dj., str. 626.

tični, što je teško shvatiti kao puku koincidenciju. Osim toga, on je i načelno u odnosu na masone trebao biti posebno oprezan. Srpski povjesničar i sveučilišni prof. dr. Bogumil Hrabak na jednom predavanju, koje je održao o masonstvu u svibnju 1994., na tribini *Studentskoga kulturnog centra* u Beogradu zaključio je sljedeće: "Problemi nastaju zbog toga što se radi o nadnacionalnoj organizaciji s više ili manje izraženim principom nadređenosti, tajnim direktivama, skrivenim odnosom snaga i u sladunjave oblande uvijenim tajnim projektima. Tu uvek postoji prostor za 'velika iznenađenja', 'čudne obrte' i 'neočekivani razvoj događaja'. Vi možete misliti da dobro poznajete 'svoj teren, 'domaću konfiguraciju', to jest odnos snaga i osnovne težnje masonerije u svojoj zemlji, ali ne možete znati kakva će direktiva doći sa strane i šta će s njome biti proizvedeno."

To što masoni oduvijek ističu svoju tobožnju apolitičnost u stvarnosti ništa ne znači jer im to samo naivci vjeruju. Dostupna arhivska masonska građa, na primjer iz hrvatskih i srpskih arhiva, svjedoči da su se masoni, posebno u Jugoslaviji između dva rata, gotovo samo politizirali. Osim toga, masoni, koji su napustili lože u pismenim izjavama, od kojih sam neke i citirao, svjedoče o maksimalnoj političkoj angažiranosti masona po svijetu. Uostalom da su masoni apolitični rad loža i imena članstva ne bi sakrivali kao najstrožu tajnu! Postavlja se pitanje na temelju kojih informacija S. B. može tvrditi da "obnovljeni hrvatski masoni" (ako se njegova i inače loša stilizacija odnosi na njih!) rade (on piše 'radili') u svoje ime i po svojoj savjesti 'bez utjecaja lože'. Znači li to da on pojedinačno pozna svakoga hrvatskog masona i da mu je svaki od njih to potvrdio? Što se mene osobno tiče zanima me povijest, dakle prošlost, a to znači da djelovanje masona u sadanjoj hrvatskoj državi nije predmet moga interesa, ali se nadam da

hrvatski masoni neće nastaviti s politikom svojih pokojnih predhodnika, koji su samo služili tuđinskim političkim interesima.

Kada S. B. piše o želji za opstankom na vlasti čitatelju zdrava razuma nije jasno je li to u Mužića prepoznatljiva želja za opstankom na vlasti (na kojoj on nikada nije bio) ili to želi neka rasistička, totalitarna ili ksenofobična struktura.

II. S. B. u drugom nastavku svoga feljtona nastavlja s već poznatom "metodologijom", pa jedan moj tekst interpretira ovako: "Po Mužiću su masoni graditelji *novog svjetskog poretka*, predstavnici velikim dijelom iz obitelji nehrvata, zatim onih čiji je samo jedan roditelj Hrvat, potom potomci jugounitarističkih i masonskih predaka. Mužić je očito svoje spise sastavljao pod jakim utjecajem dnevne politike te oni kao takvi ne mogu biti ni vjerodostojni ni objektivni." Moj izvornik glasi: "Masonski graditelji 'novoga svjetskoga poretka' motivirani antiteističkim svjetonazorom i stvaranjem svijeta bez granica, doživjeli su Tuđmana kao sablast prošlosti čije se obnavljanje po potrebi mora i nasiljem onemogućiti. Predstavnici tih snaga u Hrvatskoj (i to, dakako, iz oba spola) potjecali su velikim dijelom iz obitelji nehrvata, zatim od onih kojima je samo jedan roditelj bio Hrvat i naposljetku od potomaka jugounitarističkih i masonskih predaka."

Ne ulazeći u nepreciznu interpretaciju moga izvornika neshvatljivo je kakve veze ima moje navedeno utvrđenje (svakome Hrvatima lako provjerljivih činjenica) s utjecajem dnevne politike na takvo moje pisanje. Na mene nije mogla utjecati dnevna politika jer su tadanji hrvatski političari u problematici masonstva bili neznalice, pa sam samo ja mogao utjecati na njihovo mišljenje o masonstvu. Osim toga S. B. spominje moje "spise", a kako je najveći dio mojih "spisa" o masonstvu nastao u doba komunističke Jugoslavije bilo bi

zanimljivo znati kako je ta stvarnost mogla utjecati na moje pisanje o masonstvu. Moguće je raspravljati samo o istinitosti moje konstatacije i to na temelju analize stvarnoga stanja. U svezi s tim konkretiziram, prema pouzdanim statističkim podacima, radi ilustriranja, sljedeću činjenicu: Na dan 31 prosinca 1989. bilo je 854 djelatnika u Službi državne sigurnosti SR Hrvatske. Njihov nacionalni sastav bio je ovakav: Hrvata 51,28%, Srba 29,03 %, Jugoslavena 15, 92%, Crnogoraca 9, Muslimana 8, Mađara 5, Slovenaca 2, Makedonaca 1, ostalih 7. Dne 30. svibnja 1990. od navedenih djelatnika ostalo je u Službi zaposleno njih 750. Dakle: U samim temeljima obavještajne obrane Tuđmanove Hrvatske nastavili su djelovati starojugoslavenski kadrovi, od kojih veliki broj uopće nisu bili Hrvati. Zar je možda ksenofobija iznošenje ovako žalosne hrvatske prošlosti?

Postavlja se pitanje da li S. B. u prva tri nastavka feljtona, u kojima spominje mene, iznosi uopće i jednu točnu tvrdnju o masonstvu. Tako tvrdi bez dokaza i sljedeće: "Pokušao sam pronaći kako je protumačen pojam masonerija u *Enciklopediji Leksikografskog zavoda*, ali je jednostavno taj pojam zaobiden, jer vjerojatno tada nije bilo uputno ma što napisati o masoneriji. To je donekle i razumljivo jer je masonerija u Hrvatskoj i u drugim dijelovima bivše Jugoslavije bila zatrta. Stoga je svaka aluzija da je masonerija kumovala obnovi Jugoslavije besmislena, prvo zato što nije postojala, a drugo zato što je bila progonjena od svih komunističkih i desničarskih režima. Točno je da masonstvo u komunističkoj Jugoslaviji službeno nije postojalo, ali nije bilo "zatrto" što je vidljivo iz službene dokumentacije tadanje UDB-e, koju sam osobno objavio pod naslovom *Masoni u Hrvatskoj 1918.-1967.* (Split, 1993., i 1997.). Starojugoslavenski masoni zauzimali su utjecajne položaje u Titovoj Jugoslaviji, posebno u JAZU-u i na Sveučilištu u

Zagrebu. (Meni su na fakultetu u Zagrebu predavala četiri profesora masona!).

III. S. B. u trećem nastavku tvrdi da sam masone optužio "i za sarajevski atentat, što je također obmana". Međutim, na temelju posebno velike dokumentacije (iznesene od 243. do 273. stranice knjige) zaključio sam ovo: "Očito je, da iza izvršitelja atentata nije stajala srpska vlada... Ni jedan od atentatora nije bio mason... Navedenu grupu atentatora pripremio je i naoružao mason Tankosić, koji se najviše angažirao u pozadini ovog atentata... Dio inozemnog masonstva (posebno u Mađarskoj i Francuskoj) želio je da nestane Franjo Ferdinand već zbog njegova fanatičnog rimokatolicizma, koji je on doživljavao kao idealni temelj i budućnosti Austro-Ugarske Monarhije. Međutim, dok se ne dođe do eventualne dokumentacije, na temelju postojećih materijala može se zaključiti da su masoni bili sudionici u atentatu i to u smislu da su nadahnuli atentatore da izvrše atentat i pomogli im u pripremanju atentata." ³⁸ Iz ovoga moga citata jasno je koliko tendenciozno S. B. interpretira moj tekst. S. B. propovijeda i ovo: "Vrhunac galamatijasa u knjizi *Masonstvo u Hrvata* Ivana Mužića je atribuiranje masonima atentata na Aleksandra Karađorđevića u Marseilleu." Smisao riječi "galamatijas", između ostaloga, znači: "zbrka riječi, nesuvisli, nerazumljivi govor ili spis, besmislica, nesmisao, 'trpanac', 'kupusarija' ". ³⁹ Moj zaključak na temelju dostupne građe (obrađene u knjizi na stranicama od 243. do 273.) je ovaj: "Kralj Boris, u jednom intimnom razgovoru u Sofiji, kazao je kralju Aleksandru, da su ga masoni 'snubili', ali da on nije ušao u ložu. Aleksandar mu je odgovorio da će izgubiti glavu, hoteci mu reći da masoni ne trpe kralja, koji nije mason. Aleksandar je priznao Meštroviću da je bio mason, ali

³⁸ Usp. Mužić, *Masonstvo*, nav. dj., str. 107. do 171.

³⁹ Klaić, nav. dj., str. 465.

da je 'istupio'. Meštrović je zaključio da bi Aleksandar gonio masone da je ostao živ. Trumbić, navodeći sve ovo, zapisuje da su masoni ubili kralja Aleksandra, jer ih je ostavio, a da su oni imali udjela i u sarajevskom atentatu. Činjenica je, da je kralj Aleksandar svojom nezavisnom i tadašnjim masonskim interesima protivnom politikom bio postao masonstvu tolika smetnja, da se u nekim najvišim masonskim krugovima (Jan Masaryk) razmišljalo o tome, da mu se oduzme život. Mjere kraljeva osiguranja od francuske vlade, u kojoj je bio ministar unutarnjih poslova masonstvu odani Albert Sarraut, bile su unatoč višestrukim upozorenjima, da će biti izvršen atentat, tako simbolične, da Francusku čine suodgovornom za atentat. Međutim, svi ovi elementi nisu dovoljno konkretni, da se samo iz njih može sa sigurnošću utvrditi i masonsko sudjelovanje u zavjeri protiv kralja Aleksandra, ali je masonsko sudjelovanje u tome veoma moguće."⁴⁰ Očito je, sudeći po tome kako S. B. prezentira moj tekst, da on ili moju knjigu stvarno nije čitao ili nije mogao shvatiti što pišem. U svakom slučaju, ako on uopće zna smisao riječi "galamatijas", imat će prigodu obrazložiti svoju tvrdnju na sudu, dakako ako bude imao hrabrosti odazvati se pozivu s obzirom na to da prebiva u Bosni i Hercegovini.

P. s.

Ovaj moj odgovor *Slobodna Dalmacija*, odnosno urednik *Feljtona* odbili su objaviti u cijelosti i tako su tiskanjem jednostranog teksta dezinformirali javnost. Autor je podnio kaznenu tužbu protiv S. B. radi kaznenog djela klevete, a protiv *Slobodne Dalmacije* tužbu za naknadu štete u iznosu od sto kuna. Tužitelj je, između ostaloga, to obrazložio ovako:

⁴⁰ Mužić, *Masonstvo*, nav. dj., str. 273.

“Tužitelj potražuje simboličan iznos od sto kuna, kojim će raspolagati tako da plati misnu intenciju za one Hrvate, a posebno novinare koji pripadaju bilo kojim okultnim društvima u Hrvatskoj, a koji su Hrvati u tim društvima eventualno opsjednuti od đavla, da Bog istjera iz njih demone, tako da ne mogu okultnom infekcijom širiti zarazu među svoje bližnje u hrvatskom narodu.”

Presudom Općinskoga suda u Splitu u postupku II P 884/02 od 18. ožujka 2004. Ivan Mužić je dobio spor sa *Slobodnom Dalmacijom*. Između *Slobodne Dalmacije* i Ivana Mužića sklopljena je "Izvansudska nagodba" u Splitu dana 18. srpnja 2003.

Ivan Mužić poveo je protiv okrivljenog S. Brzice, koji živi u Sarajevu, kazneni postupak pred Općinskim sudom u Splitu pod brojem II-K-38/02, na način da je u tužbi napomenuo: "Častan čovjek i osoba koja nije kukavica, ne bježi od odgovornosti za svoje čine." Brzici se pozivi uručuju diplomatskim putem, ali se odbija pojaviti na sudu čekajući zastaru kaznenoga postupka.

IV.

Gojimi i Vladimir Matijanić

Verbalno osuđujem politiku "oko za oko, zub za zub" pokušavajući se tako distancirati od starozavjetnoga duha, koji istodobno živi i u meni. Jer: svima onima, koji me proglašavaju "fašistom", "filonacistom" i "antisemitom", dokazao bih da sam "demokrat" tako što bih ih, kada bih mogao, zaposlio u skladu s njihovim iskazanim intelektualnim sposobnostima, dakle kao čuvare noći. Kako nisam vlast, mogao sam samo uputiti *Hrvatskom liječničkom zboru*, sljedeći:

Prijedlog za vještačenje

zdravstvenoga stanja Vladimira Matijanića
kao pisca priloženoga
članka u *Feralu*

U *Feralu* od 5. ožujka 2004. objavljen je članak Vladimira Matijanića (u daljem tekstu: člankopisac) pod naslovom "Antisemit u Nadzornom odboru". Bit njegova tvrdjenja je da sam "antisemit" (očito misli antijudaist s obzirom da su i Židovi i Arapi semiti!) jer sam priredio knjigu *Protokoli sion-skih mudraca...* Člankopisac kao da nije ništa razumio od onoga što sam savršeno jasno stilizirao, pa je zaključio ovo: "Svakako najveću konsternaciju izaziva izbor Ivana Mužića u nadzorno tijelo splitskoga dnevnika. To je, zapravo, izuzmemo li rane godine HDZ-ove vlasti u *Slobodnoj*, najdrastičniji potez usmjeren prema fašizaciji *Slobodne* u njezinoj povijesti."

S obzirom na to da nisam liječnik zanima me je li ovakvo zaključivanje, a posebno tendenciozno fraziranje riječima "antisemitizam" i "fašizacija" normalno, odnosno logično, pa Vam stoga predlažem da formirate o mom trošku komisiju stručnjaka iz odgovarajuće medicinske oblasti koja će usporedbom moje knjige, odnosno njezinih zaključaka s citiranim člankom i zaključivanjem u njemu, donijeti meritorno mišljenje o zdravstvenom stanju Vladimira Matijanića. Ta mi je dijagnoza potrebna i kao prilog u eventualnome sudskom postupku, koji pokrećem protiv *Ferala* i samoga člankopisca. U slučaju da se Vi ne možete angažirati u davanju zamoljenoga stručnog mišljenja molim da mi javite kojoj se drugoj odgovarajućoj medicinskoj ustanovi mogu u istom smislu obratiti.

Inače iz spornoga članka se može lako, dakle i bez medicinske ekspertize, zaključiti kakva je kvaliteta člankopišćeve etičnosti, odnosno njegove moralnosti. Primjerice on svoj članak započinje ovako: "Hrvatska vlada pod predsjedanjem Ive Sanadera postavila je osvjedočenog antisemita Ivana Mužića u Nadzorni odbor *Slobodne Dalmacije*." U podnaslovu članka posebno se ističe sljedeće: "*Slobodna Dalmacija* - novinska kuća čiji će rad ubuduće nadzirati osvjedočeni antisemit Ivan Mužić." Činjenica je da su svi u ovom slučaju imenovani članovi NO *SD* postavljeni samo do pretvorbe ove novine, što praktično znači na jedan neveliki broj mjeseci. Čim se izvrši prodaja ovih novina, a što vlada namjerava ubrzo izvršiti, novi vlasnik imenuje osobe od svoga povjerenja u novi Nadzorni odbor *Slobodne Dalmacije*.

Na kraju napominjem da se do sada nisam posebno osvrtao na pisanje *Ferala* znajući kako se ta tiskovina prodaje u zanemarivo malom broju primjeraka tako da je u javnosti bezutjecajna.⁴¹ Ovaj put načelno reagiram kao i uvijek kada

ocijenim da to može biti odgojno za počinitelja kaznenog djela.

Pozdravljam Vas sa Starčevićevim zavjetom
Bog i Hrvati.

⁴¹ U povodu moga izdanja *Protokola* pubertetski se javio samo Viktor Ivančić (dakako u *Feralu* broj od 3. svibnja 1999.) kome sam, između ostaloga, dana 5. svibnja 1999. odgovorio ovako: "Besmisleno je bilo kakvo raspravljanje o sadržaju tvoga dodvoravajućega (zna se kome!) članka *Literatura nacističke pivnice* zato jer si u historiografiji, a osobito u problematici nadnaravnoga u povijesti - anonimus... Kada lažeš o 'fašizmu Ivana Mužića', zaključujem da time projiciraš svoju podsvijest na mene. Ili možda vjeruješ da su svi kršćani fašisti, kako misle neki tvoji istovjerci? Koliko si dodvoriv, potvrđuje činjenica da se u svojim asocijacijama ne možeš sjetiti ni jednoga od onih partizana koji su bili koljači ili odgovorni za ubijanje više desetina tisuća nevinih Hrvata. O tome ćete, ti i tvoji, moći potanko čitati već ove godine u velikoj dokumentarnoj knjizi profesora dr. Mate Šimundića *Hrvatski smrtni put*, kojoj sam jedan od recenzenata." Laganje u istom stilu ponovio je 2004. Ivančićev istomišljenik, citirani Matijanić, a nastavlja se i dalje. Tako me neki Marinko Čulić navodi (u jednom članku protiv Ive Sanadera!) kao "poznatog antisemita i, odnedavno, čaknutog katoličkog stihoklepca Ivana Mužića". (*Feral Tribune*, broj od 2. travnja 2004., str. 9.).

V.

Molitva za hrvatske dušmane

Svevišnji Bože,

Ti⁴² u svojoj premudrosti znaš da su svi oni Hrvati koji Te ne žele izdati, izloženi bjesomučnoj mržnji koja je uvijek djelo Sotone. Ljudska je pravda u obrani od Zlotvora često nemoćna pa zato pravedniku jedino preostaje obratiti se Tebi.

Ti, Svemogućí, znaš one od naših neprijatelja u domovini i u svijetu, koji će umrijeti opsjednuti ili nepokajani, pa ih onemogućí da dalje nad nama Hrvatima vrše zlodjela. Oni su osuđeni na vječne muke, ali ne zaslužuju mir ni za života jer u njemu samo strašljivo služe slugama Zloduha. Zato Te za njih molimo, sa židovskim i svetopisamskim psalmistom, ovako:

⁴² U *Feralu* od 12. ožujka 2004. objavio je, na temelju nekoliko istrgnutih citata iz cjeline mojih tekstova, V. Ivančić (kojemu je Jere Jareb "nadripovjesničar!") članak pod naslovom "Heil odbor!". Zna se, još od doba (i u odnosu na *Feral*) po dobroti premekanoga Tuđmana, da su posebno vrijedni Hrvati oni na kojima se dokazuju feralovci. S obzirom na to da se radi isključivo o političkom denunciranju, analizu spornoga teksta u smislu da sam fašistoidan, "osvjedočeni antisemit", "okorjeli ideološki mračnjak", "kršćanski fundamentalist okultnoga tipa", povjerit ću sudu. Učestalost bulažnjenja feralovaca protiv mene dokazuje njihov silan strah od svakoga, tko štiti hrvatski medijski prostor od duhovnoga zagađenja. Niskonakladne feralovce posebno boli činjenica da sam po broju edicija i prodanih primjeraka (ako se izuzme beletristika!) najčitaniji hrvatski autor u XX. stoljeću i zato u članku pozivaju eventualne istomišljenike da im se pridruže u hajci. Ivančić nije jedini koji tako djeluje niti sam ja jedini Hrvat koje takovi anonimusi bjesomučno progone. Ta je stvarnost nadahnula ovu moju načelnu molitvu za koju vjerujem da je jednako doživljavaju sve hrvatske žrtve medijskih terorista s kojima je svaki dijalog besmislen.

- Ne oglušī se, Bože, mome hvalospjevu,
2 jer usta su opakih, usta varalica širom na me otvorena.
Progone me lažnim jezikom,
3 riječima me mržnje obasiplju.
Bezrazložno me napadaju,...
6 Suprotstavi Zloga protiv njega,
neka mu Satan stane s desne strane!
7 Sa svoga suđenja neka izade krivac;
molitva se njegova u grijeh pretvorila!
8 Dani mu postali malobrojni,
neka mu drugi službu preuzme.
9 Djeca mu ostala siročad,
a njegova žena udovica.
10 Djeca mu se potucala i prosila,
kuću im procjenitelj procijenio.
11 Vjerovnik mu pograbio sve što ima,
tuđinci mu opljačkali zaradu.
12 Ne bilo nikoga, tko bi mu ljubav iskazao,
nikoga, tko bi se siročadi njegovoj smilovao.
13 Budući se njegov život prekinuo,
iz vijeka, koji će nastupiti, njegovo se ime izbrisalo.
14 Opačinu oca mu Gospodin Bog zabilježio,
grijeh majke mu izbrisan ne bio...
26 Pomozi mi, Gospodine, Bože moj,
spasi me po dobroti svojoj!
27 Neka znaju, da je to ruka tvoja,
da Ti, Gospodine, to učini.⁴³

⁴³ *Hrvatska Biblija*, sv. III., *Psalmi*. "Preveo i popratio objašnjenjima Silvije Grubišić, franjevac." Nakladom Newyorškog Tjednika, New York, 1972., str. 152-154. Grubišić u svom objašnjenju ovoga *Psalma* (109) napominje da se nad proklinjanjem može snebivati čitatelj, a pogotovo molitelj, ali

zaključuje: "Jedan tumačitelj dodaje ovome, **mislimo vrlo pametno, da je još gore zlo ostati ravnodušnim nad premnogim i silnim opačinama u ljudskom društvu.**" (Ibid., str. 152.) U *Jeruzalemskoj Bibliji* ovaj *Psalam* 109 (108) nosi podnaslov: "Protiv podmuklih neprijatelja". (*Jeruzalemska Biblija, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1996., str. 818.-819.*) U nekim izdanjima *Biblije* taj podnaslov glasi: "Molitva za pomoć protiv nemilosrdnih neprijatelja". (*Die Heilige Schrift. Verlag Katholisches Bibelwerk, Stuttgart, 1986., str. 758.-759.*)

VI.

Kako prepoznati hrvatske Jude?

Odrasli bez obiteljske topline žive samo od mržnje pa se u tami osobne osamljenosti i drogiraju. U javnosti su poznati kao intelektualni invalidi zbog čega ne mogu završiti ni jedan započeti sveučilišni studij. Ako su slučajno poslije tridesete seksualno potentni, izivljavaju se u perverzijama i u bludničenju s bračnim drugovima svojih bližnjih. U životu potkradaju i inozemne gospodare, a izražavaju se sa samo stotinjak riječi iz frazeologije naslijeđene od komunističkih zločinaca. U novinskim i drugim medijima, koji su im obavještajno povjereni, zarađuju širenjem laži. Na taj način njihovo zlo postaje sigurni kriterij za raspoznavanje dobra koje se očituje u njima neprijateljskim ljudima i idejama. U obezvrjeđivanju nacionalnih i kršćanskih vrednota posebno se žele dodvoriti programerima Svjetske vlade koji u svojoj "Deklaraciji o zemlji" ukidaju svetopisamski *Dekalog* i postojeću *Povelju o ljudskim pravima*. S tim hrvatskim janjičarima kao utjelovljenjima Zloga, nemoguć je dijalog. Svaki put kada se oglase treba zazivati Boga da ih stigne Njegova kazna već za života kako bi tako među ljudima bilo manje zla.

P. s.

Ovaj tekst nadahnuo je moj Malinois, po imenu Wolf, koji kao i svaki pravi pas, za razliku od izroda u ljudskoj vrsti, čuva dom koji ga hrani. I druga pouka iz kinologije: U podsvijesti psa, koji grize čovjeka bez povoda, vlada strah od osobe za koja osjeća da je biološki jača od njega.⁴⁴

⁴⁴ Navedeni prilog uputio sam uredništvu *Globusa* sa sljedećim dopisom: Šaljem Vam za objavljivanje načelni tekst "Kako prepoznati hrvatske

Jude?". Vaša se tiskovina predstavlja kao "nacionalni tjednik", što znači svehrvatski, dakle i moj tjednik, pa je za očekivati da tiskate različita mišljenja, što znači i moja.

Neposredno prije upućivanja poštom moga navedenoga priloga od 25. III. o. g. upozorili su me da je u Vašem tjedniku (broj 694. od 26. ožujka 2004. na str. 32.) objavljen članak B. Dežulovića pod naslovom *Sanaderov prvoaprilski šalom: Protokoli sionskih mudraca pod Kamenim cvijetom* u kojemu se nalazi i ova rečenica: "...Ivan Mužić, pisac opskurnih priručnika za razotkrivanje masonskih urota i kreatura ni po čemu vrijedna spomena, osim - ako već inzistirate - po tome što je prije koju godinu za tisak priredio hrvatsko izdanje '*Protokola sionskih mudraca*'...". Očito je da stari feralovac nastavlja hajku, koju su inicirali njegovi istomišljenici iz nečitanaog *Ferala* i to čak u istom stilu skrivanja moga temeljnoga zaključka, u navedenom izdanju, kako nema dokaza da su *Protokoli* autentični. Jasno je da ovakvi naponi feralovaca nužno rezultiraju da se, nažalost, mi mnogobrojni hrvatski Mužići i "mužići", identificiramo s novozavjetnim farizejom u smislu da zahvaljujemo Bogu što nasreću nismo slični malobrojnim Borisima Dežulovićima-Pavelićima.

Sve duhovno siromaštvo anacionalnoga mentaliteta očituje se u "razmišljanjima" Ivica Đikića (rodom iz Tomislavgrada). "Tko je Ivica Đikić, ili Đukić, kako ga je u emisiji 'Latinica' pod naslovom 'Biti Hercegovac' (ne)namjerno nazvao saborski zastupnik Bosiljko Mišetić... U '*Latinici*' pod naslovom '*Biti Hercegovac*' Ivica kaže: 'Ja sam Ivica Đikić i ništa drugo ne želim biti. Oni (Hercegovci) su masa, oni su pleme, oni su čopor. Oni idu u crkvu kao nigdje na svijetu, ali psuju kao nitko na svijetu. Oni su lopovi, a ja sam Ivica Đikić.'" (Boro Bošnjak, *Tko je Ivica Đikić iz Tomislavgrada koji je nastupom u Latinici izazvao zgražanje u Hercegovini. Majka Ljuba plače što je Ivica otišao u janjičare!* (Danas, II/2001., 21., 28. Broj od 2. ožujka 2001.).

VII.

Potvrđuje li Pavelić Boris teoriju involucije?

Boris Pavelić objavio je dana 23. ožujka 2004. u riječkom "Novom listu" člančić pod naslovom "Bin Laden pod Marjanom".⁴⁵ Prenosim u cijelosti navedeni tekst i to kao eventualno poučni test za vrednovanje teorije involucije ljudskog duha. Osobno o mogućem prepoznavanju člankopisca⁴⁶ u mojemu štivu razmišljam ovako:

⁴⁵ Pavelićevo dodvoravanje glasi: "Ne smije se odšutjeti tolika količina proturazumskog fanatizma: po motivu i intenzitetu nema nikakve razlike između oduševljenja kojim je Osama bin Laden dočekao rušenje njujorških blizanača i načina kojim je novi član Nadzornog odbora 'Slobodne Dalmacije' Ivan Mužić *zazvao* prokletstvo na redakciju 'Feral tribuna'. Kratka povijest slučaja: 'Feral' je u pretprošla dva broja snažno napao Mužićev izbor u NO 'Slobodne Dalmacije', argumentirajući svoju kritiku deklariranim filonacizmom splitskoga lovca na masone. Podsjetili su: Mužić je izdavač zloćudnoga antisemitskog pamfleta 'Protokoli sionskih mudraca'; njegovo izdanje ne samo da nije kritičko, nego je apologetsko; svoju antisemitsku teoriju zavjere, primijenjenu na lokalne prilike, razvija u knjigama o masonstvu u Hrvata; vlastitu varijantu etnogeneze utemeljio je u kvazirasističkom uvjerenju da su dinarski Hrvati superiorni ostatku naroda i, dakako, čovječanstva. Argumentirajući protiv Mužića, novinari 'Ferala' poslužili su se razlozima razumske rasprave. A on im je uzvratilo biblijskim prokletstvom. U posljednjem broju splitskog dnevnika, kao 'odgovor', objavio je 'Molitvu za hrvatske dušmane', citirajući starozavjetni psalam koji Boga moli neka 'opakima', 'varalicama', 'Sotoni', oduzme život, raspe obitelj, da ih osiromaši, izvrgne pljački, nasilju i mržnji, neka im ime zatre, - 'grieh majke da im ne izbriše'... Hladnu jezu *izaziva* mržnja toga proturazumskog teksta. Ni po jada za samoga Mužića: dok ne smeta drugima, svatko može misliti da Boga nosi u zapučku. Ali oni koji takav fanatički um postavljaju u upravljačko tijelo važnih novina više ni zucnuti ne bi smjeli o navodnoj vlastitoj civiliziranosti. A društvo koje tetoši vlastite inkvizitore bin Ladenu nema pravo ništa predbacivati."

Starozavjetni židovski psalmist, kako nam je predaja zapisala, molio se tako za svoje klevetnike. Solidarizirao sam se s njegovim nesimboličkim zazivima, ali kao novozavjetni kršćanin samo u odnosu na one moje i hrvatske dušmane koji će doživjeti smrt nepokajani ili opsjednuti od đavla. Danas razmišljam kako sam se možda trebao bezrezervno identificirati sa svetopisamskim psalmistom. **U susretu s bjesovima možda je svima nama napadanim Hrvatima nužno živjeti u duhu Staroga zavjeta, dakako onda kada nam to preostaje kao jedini način samoobrane.** Hrvatski čovjek ne opstoji zato da bude dio stada s kojim čak i lažljivi anonimusi misle da mogu nekažnjeno manipulirati.

⁴⁶ *Psalam 109.* odnosi se na zle klevetnike i zato su protiv njegova ponavljanja najvjerojatnije samo oni koji se u njemu prepoznaju; onaj kome je savjest čista, ne boji se svetopisamskih kletvi.

Nije zanemarivo da se u slučajevima, kao što je moj, ne javlja tzv. *Hrvatsko novinarsko društvo*, na način da pouči štićenike, koji se nisu dokazali u Domovinskom ratu, da barem glume - kada su već lažljivci - kako nisu i strašljivci. Jer činjenica je da oni nemaju hrabrosti objaviti ni jednu moju nekonkretnu općehrvatsku asocijaciju, dok osobno gotovo u cijelosti iznosim njihova cviljenja o meni. Ipak, urednik u ozbiljnim novinama, kojemu je stalo do istine, objavljuje odgovor. Primjer: Davorka Blažević zamjerila je premijeru Sanaderu što je imenovao u NO SD "notornog antisemitu". (*Slobodna Dalmacija* od 21. IV. 2004., str. 13.). Očito je Blaževićka susret s mijim knjigama doživjela gledajući ih u knjižarskim izlozima. U povodu njezine primjedbe objavljen je moj načelni odgovor pod naslovom "Izmišljanje antijudaizma" (*Slobodna Dalmacija* od 22. IV. 2004., str. 14.).

VIII.

Hrvatska 1909. i 2004.

Pismo A. G. Matošu

Dragi naš Gustave,
Prisjećam se Tvojih stihova iz 1909. :

Na vješalima. Suha kao prut.
Na uzničkom zidu. Zidu srama.
Pod njome crna zločinačka jama,
Ubijstva mjesto, tamno kao blud.

Jer Hrvatsku mi moju objesiše,
Ko lopova, dok njeno ime briše,
Za volju ne znam kome, žbir u uzama!

Ponukao si me, Gustave, pa nastavljam razmišljati:

Vjerujem da se blaženopočivši Tuđman razbolio od tuge kada je shvatio da su u prvim redovima grobara obnovljene države Hrvati koji su se prodali za prosjački sitniš, i to osobito oni poslani iz tuđine. Oni su sproved državnosti započeli za njegova života, a dovršili poslije njegove smrti tako da je naša Hrvatska 2004. u potpunosti ista kao i Tvoja iz 1909. Samo je danas među Hrvatima veći broj odroda, koji služe novim Bečima i Peštama, a među njima prednjače člankopisci koji svojim življenjem za bezakonje dokazuju postojanje njihova Oca laži. Na njih je i Sartre mislio kada je ustvrdio: Pakao - to su naši bližnji. Dakle naši su neprijatelji isti kao što su bili i Tvoji: prizemnici i neznalice koje umišljaju da su sveznalice⁴⁷. Gledajući na slikama ili na ulici njihova demonska lica, lako je zaključiti kako su hrvatski magarci, koji nam pomažu nositi terete, neusporedivo korisniji od njih.

Ti znaš da naši poginuli, čak i u raju, tuguju zbog uzaludnosti njihove žrtve za narod koji danas beznadnije živi nego u Titoslaviji. Na prevaru nas zaslužnije hrvatski i međunarodni zlikovci koji svijetu obećavaju mir utemeljen na nepravdi. I zato vjerujem da si zadovoljan *Molitvom za hrvatske dušmane* koju molimo kao zaštitu od onih koji su nazvani "legijom".

⁴⁷ Jedan "sveznalica" po imenu Ivica Đikić pišući protiv Ive Sanadera, Ivana Ugrina i članova novoga *NO SD* navodi za mene da sam "splitski kvazipovjesničar fašistoidnih nagruća". (*Feral*, broj 23. travnja 2004., str. 5.). Đikić o meni može misliti što hoće, što onda znači da mogu osobno u konkretnom povodu konzultirati odgovarajućeg stručnjaka, dakako samo u načelnom smislu, da li ovako može pisati i netko kome je, možda nesretnim slučajem, oštećen mozak. Dakako da osobno vjerujem da s Đikićem nije takav slučaj! Inače zanima da li on poznaje novinara, koji je u Tuđmanovo doba u *Slobodnoj Dalmaciji* (izdanje za Herceg Bosnu) do početka 1996. godine pisao hvalospjeve politici pokojnoga Mate Bobana i infantilno sanjario o crnoj odori, da se kasnije preobrazi u ljutog "ljevičara". Ili primjer Davora Krile, koji se iz *Ferala* zaposlio u *Slobodnoj Dalmaciji*. Taj u članku "Memoari nevidljivog antisemita" (*Slobodna Dalmacija*, broj od 24. travnja 2004., *Magazin*, str. 2), tvrdi da sam kritično izdanje *Protokola* u 200 primjeraka (iz godine 1999.), tiskao "prvi u Hrvatskoj nakon Pavelićeva vremena" ne znajući da su ih Letić i Krtalić objavili u golemoj nakladi u Zagrebu 1996. Na ostale njegove primjedbe sadržan je bitan odgovor u mojem objavljenom tekstu "Izmišljanje antijudaizma". Vjerojatno zbog nedostatka odgovarajuće naobrazbe nije bio sposoban razumjeti ni *Molitvu za hrvatske dušmane*. Ona se ne mora odnositi konkretno na Viktora Ivančića, nego na sve one koji će umrijeti od đavla opsjednuti ili nepokajani. (Usp. moj odgovor u *SD*, br. od 25. IV. 2004., str. 4.). U ovom smislu (pod navedenim pretpostavkama) može se odnositi i na Krilu. Mislim da bi se on iskazao mnogo darovitiji kao novinar kada bi objavio članak o njemu (vjerujem) poznatom vojniku, koji je u borbi za izgubljeni položaj na stonskom ratištu krajem 1991., isposlovaio da bude demobiliziran kao "novinar", jer se strašljivost ne očituje u redakcijskoj hladovini. Razlog svih đikićevsko-krileovskih pokušaja obmanjivanja javnosti jest sljedeći: *Feral* se prodaje u oko 4000 primjeraka, a to znači da su feralovci u financijskoj bezizlaznosti. To je razlog da oni gotovo nasilno forsiraju prodaju *SD* koncernu *Europa-press holding*, čiji im je suvlasnik obećao zaposlenje u *Slobodnoj Dalmaciji* ako ona postane njegovo vlasništvo.

Autobiografski pogovor o kleronacionalizmu, antijudaizmu i sotonizmu

I.

Balkanski, i to posebno neobrazovani, primitivci sve u životu zamišljaju crno ili bijelo i zato napominjem sljedeće: Politika me nije nikad posebno privlačila. Bio sam i ostao hrvatski nacionalist u smislu intelektualnog angažiranja na stvaranju nezavisne države Hrvatske, u kojoj će i srpska manjina živjeti kao ravnopravni građani s Hrvatima. Prvi put me optužio zbog hrvatskog nacionalizma 1967. Centralni komitet Bosne i Hercegovine u povodu izdanja moga spisa *Razmatranja o povijesti Hrvata* zbog moga pisanja protiv Titova proglašenja nacije na vjerskom načelu. Okružni javni tužilac Ljubo Prvan napao me u "Vjesniku" 1969. kada je objavljena moja knjiga *Hrvatska politika i jugoslavenska ideja* zbog "kleronacionalizma". Suđenje koje je protiv mene započelo početkom 1972., a završilo sredinom 1976. zbog moje angažiranosti u "masovnom pokretu" u biti je bilo suđenje tezama u mojim radovima.⁴⁸ To je dobro shvatio i predsjednik Franjo Tuđman, kada

⁴⁸ U doba *Hrvatskog proljeća* branio sam u više poznatih političkih procesa (na primjer: izdanje knjižice *Široki brijeg*, suđenje profesoru Aliloviću u Mostaru). Bio sam član redakcijskog savjeta *Hrvatskog tjednika* u Zagrebu za sve vrijeme njegova izlaženja. Objavljivao sam u *Hrvatskom književnom listu*, *Hrvatskom tjedniku* i *Kolu* Matice hrvatske u Zagrebu. U moj splitski dom dolazili su, uz ostale, Igor Zidić, Petar Selem, Mate Meštrović, Šime Đodan, Petar Šegedin i Franjo Tuđman, koji je kraće vrijeme i boravio kod mene i tu se sastajao s nekim studentskim prvacima. Tuđman je tada recenzirao rukopis moje knjige *Katolička crkva u Kraljevini Jugoslaviji*, koju je Vlatko Pavletić htio objaviti u Matici hrvatskoj u Zagrebu. Dopisivao sam se s više istaknutih političkih emigranata (A. S. Pavelićem, S. Vujicom, B.

je u svome zatvorskom dnevniku *Petrinjska* 18. dana 4. ožujka 1972. zapisao: "Mužić uhićen. Nikad mi nije djelovao politički angažirano, pa ni klerikalno, kako su ga neki obilježavali. Za vrijeme moga boravka u Splitu razgovarali smo isključivo o njegovoj disertaciji... Očito i Mužić plaća svoje bavljenje poviješću! Jer, teško mi je zamisliti nešto drugo... A unitaristi ga imaju u nosu, vjerojatno i zato što je branio Alilovića i neke druge slučajeve."⁴⁹

Važno je istaknuti da se u progonima protiv mene nisu nikad angažirali Srbi, nego isključivo hrvatski režimski slugani. Istodobno dok me se u Hrvatskoj napadalo kao "hrvatskog desničara", surađivao sam s nizom srpskih povjesničara (Bogumilom Hrabakom, Đorđem Jankovićem, Reljom Novakovićem, Radmilom Petrovićem, Radivojem Pešićem i drugima). Pred sam rat, zajedno sam s episkopom Srpske pravoslavne crkve dr. Atanasijem Jevtićem, držao u prepunom Domu omladine u Beogradu predavanje o Antikristu. Za rata je neka moja hrvatska izdanja u beogradskom tisku u

Radicom, M. Meštrovićem, J. Jarebom i drugima). UDB-a je moje djelovanje pomno pratila. U jednom izvještaju tadašnje Službe državne sigurnosti iz god. 1972. piše, između ostaloga, i ovo: "Mužić Ivan... tražio je u pododboru MH da se priđe pripremi objavljivanja *Zbornika o A. Trumbiću*, te predlagao korištenje materijala tzv. 'lijevo orijentiranih naučnih radnika iz Zagreba',... Zahtijevao je da Matica štampa rukopise Ivana Meštrovića, napisane u doba njegove teške senilnosti i religioznih halucinacija autora. Objavio je knjige 'Razmatranja o povijesti Hrvata' i 'Hrvatska politika i jugoslavenska ideja', povodom čijeg je objavljivanja protestirao CK SK BiH, zbog anacionalnog tretiranja muslimanskog življa. Mužić često kontaktira sa Tuđman Franjom i Đodan Šimom, koji mu (im!) je omogućavao da se u njegovom stanu sastaju sa 'studentskim liderima' iz Splita. Potpisao je i peticiju advokata u kojoj se daje podrška studentskom štrajku." (*Izvještaj o kontroli zakonitosti rada Matice hrvatske*. Matica hrvatska, Zagreb, 2002., str. 158.).

⁴⁹ Franjo Tuđman, *Petrinjska 18. Zatvorski dnevnik iz 1972*. Naklada Pavičić, Zagreb, 2003., str. 195.

superlativima recenzirao "srpski desničar" prof. Dragoš Kalajić.⁵⁰ Godine 1998. objavio sam u Beogradu nekoliko izvornih tekstova o Antikristu.⁵¹ I na ovome mome primjeru može se shvatiti činjenica da su Hrvatima najveći neprijatelji hrvatski izdajnici. Uvijek isto: Poturica gori od Turčina, kako je to čak i mason Njegoš razmišljao.

II.

Židovi u današnjem svijetu raspolažu velikim dijelom svjetskog kapitala i vlasnici su mnogih medija i to je razlog da pojedinci, koji se žele radi moguće materijalne koristi dodvoriti, na primjer Sorosu, napadaju svoje neistomišljenike kao "antisemite". Osobno me posebno zanima metafizika povijesti, koja je, za kršćane neshvatljiva, ako se zanemari fenomen židovstva. U jednoj knjizi o židovskoj problematici zaključio sam kako "mislim da je bliže istini razmišljati da je u Izraelu simboliziran sav ljudski rod sa svojim otpadom od pravoga Boga i da je zato sudbina čovječanstva vezana s Izraelom".⁵² Ili: "...za Isusovu smrt ne može se okriviti sve Židove niti ih osuđivati kao deicidni narod. Židovi su u Palestini za Isusova života, u odnosu na sve Židove u svijetu, činili manjinu od oko pola milijuna do najviše jedan ili dva milijuna. Istodobno su tada Židovi u dijaspori brojili većinu od četiri do pet milijuna, a možda i više. Dakako da je broj Židova koji su od Pilata zahtijevali Isusovu smrt, bio u odnosu na sve tadašnje Židove u Palestini razmjerno vrlo malen. Ni u slučaju da je pred Pilatom bilo okupljeno više tisuća Židova,

⁵⁰ *Duga*, broj 1607. od 23. siječnja 1995., str. 70.-71.; *Duga*, broj 1629. od 25. studenoga 1995., str. 92.-95.

⁵¹ *Naše Videlo*, I/1998.,1., 19.-21; *Naše Videlo*, I/1998.,2.,34.-36.

⁵² Mužić, *Isus Krist i Izrael*, II. izdanje, ed. Laus, Split, 2001., str. 86.

za Isusovo raspeće ne može snositi krivnju oko četiri milijuna njihovih tadašnjih sunarodnjaka koji su živjeli izvan Palestine, a još manje današnji Židovi. Eugenio Zolli, nekadanji židovski rabin u Rimu, upozorava da je Isus na križu oprostio onima koji su ga raspeli, a posebno zaključuje ovo: 'Ljudska narav je osudila i pogubila Isusa Krista jer s njim ne zna živjeti.'⁵³ Također sam istaknuo: "Većina današnjih Židova nisu potomci dvanaest izraelskih plemena, a čak nisu ni semitskog podrijetla."⁵⁴ Na temelju najnovijih znanstvenih rezultata proizlazi: "Nebel i sur. /2001./ pokazali su da su Kurdi genetičkim podrijetlom sličniji s obje grupe Židova, Aškenazima i Sefardima, nego što su prema genetičkom podrijetlu slične te dvije grupe Židova međusobno. Genetička veza Hrvata i Židova Aškenaza veća je nego Hrvata i Kurda, i to vrijedi i za sadašnje populacije i populacije dalekih predaka. Suprotno tome, veza sa Židovima Sefardima manja je nego veza s Kurdima. Genetičko ishodište većine pripadnika sva ova tri naroda moralo je biti s istog područja, a to je područje od doline rijeke Jordan na jug do srednjeg toka Eufrata na sjeveru."⁵⁵ Iz svega navedenoga može se zaključiti sljedeće: Osobno Izrael shvaćam kao suvremeno židovstvo, ali i kao simbol ljudskog roda.

...Tvrđi se da je Machiavellijeva *Vladara* nadahnuo sam Vrag. *Protokoli* su, neovisno kojem narodu, vjerozakonu i družbi pripadao njihov stilizator, neusporedivo demonskije djelo od *Vladara*. I zato sam objavio *Protokole*, a zaključio sam u tome izdanju, nakon detaljne analize problematike *Protokola*, sljedeće:

⁵³ Mužić, *Isus Krist...*, nav. dj. , str. 94.-95.

⁵⁴ Mužić, *Isus Krist...*, nav. dj. , str. 85.-86.

⁵⁵ Ivan Jurić, *Genetičko podrijetlo Hrvata*, Zagreb, 2003., str. 185.

Stranica 9. knjige: "Butmijeva verzija *Protokola* (u izdanju Letić-Krtalić) u više izdanja zasitila je hrvatsko knjižarsko tržište. To je razlog da se ovo hrvatsko izdanje Nilusove verzije *Protokola* objavljuje kao nekomercijalno (u veoma ograničenoj nakladi - 200 primjeraka) i to najprije kao građa namijenjena znanstvenomu istraživanju korijena antijudaizma u XX. stoljeću. **Normalan čovjek zna da u znanosti nema tabu tema. To ne mogu shvatiti intelektualne prostitutke (posebno one među novinarima) koje se jeftino p(ro)dadaju svojim poslodavcima opsjednutima antikršćanstvom.** Treba istaknuti da pojava *Protokola* u nakladi *Croatiaprojekta*, nije izazvala nikakav negativan utjecaj na čitatelje što također dokazuje da antijudaizam među Hrvatima stvarno ne postoji. Osim toga danas je stvarnost posvuda pa i u Hrvatskoj takva da antijudaizam nema nikakvih izgleda na uspjeh, kako to zorno zaključuje francuski filozof i Židov Alain Finkielkraut: 'Ah, divno li je biti Židov pri svršetku XX. stoljeća! Nismo više optuženici Povijesti, sada smo njezina mezimčad. Duh svijeta nas ljubi, časti, brani, prihvaća se obrane naših interesa. Čak postoji i potreba da se za sve traži naše dopuštenje. Novinari podižu nemilosrdne optužbe protiv svega onoga što Europa još ubraja u kolaboracioniste i nostalgicare nacističkog razdoblja. Crkve se kaju, države čine pokoru, Švicarska više ne zna kamo bi sa sobom...' (*Slobodna Dalmacija*, broj od 8. listopada 1998., s. 21.)".

Stranica 42. knjige: "Zaključak: Neki autori *Protokole* smatraju najzanimljivijim djelom objavljenim u XX. stoljeću. Oni posebno ističu 'proročansku' dimenziju *Protokola* u smislu da njihov duh i sadržaj potpuno odgovaraju izvornomu kršćanskomu shvaćanju o uspostavljanju svesvjetske vladavine lažnoga Mesije-Antikrista na kraju vremena i suvremenoj povijesti. Međutim, bit problematike je ova: Nilus nije

bio antijudaist, jer je kao kršćanin znao da su Židovi bili: Isus, njegova majka Marija, apostoli i drugi njihovi sunarodnjaci koji su naviještali kršćanstvo. Nilus je kao pravoslavni vjernik također znao da su svi ljudi djeca Božja, a da je Bog među svim narodima izabrao židovski narod da bi se utjelovio. Pretpostavi li se da je stvarno netko od židovskih prvaka sastavio *Protokole* kao plan za podvrgavanje cjelokupnoga čovječanstva židovskoj nadvladi to ne bi mogao biti razlog da Nilus ili bilo tko drugi zamrzi Židove kao narod. Činjenica je da su u povijesti vođe mnogih naroda imali slične osvajačke namisli u odnosu na njima poznate, odnosno dostupne zemlje. U Nilusovoj je verziji *Protokola* očito da samo jedan pojedinac (drugim slušateljima) izlaže prijedlog programa za osvajanje svijeta, a pojedina osoba može misliti i predlagati drugima što hoće. Kritičko interpretiranje Nilusa moguće je u odnosu na njegovo zaključivanje da je iznijeti prijedlog *Protokola* prihvatilo židovsko vodstvo i da je židovski kapital toliko moćan da može gospodarskim ucjenama diktirati politiku gotovo svim državama i na taj način postupno u konačnici zagospodariti globusom. Činjenica je da nije utvrđeno tko je i kada sastavio *Protokole*, ali nije pronađen nijedan arhivski ili neki drugi dokaz (na primjer uvjerljivo svjedočenje) da su *Protokoli* autentični. To znači da nije dokazano da su oni program židovskog vodstva (iz XIX. stoljeća) za podvrgavanje svijeta židovskoj nadvladi."

Iz navedenih bitnih citata očito je da sam (kao i Sergio Romano, koji je u Italiji uz komentar objavio i integralni tekst *Protokola!*)⁵⁶ objavio također kritično izdanje *Protokola* i izričito zaključio kako nema dokaza da su oni autentični. Svatko bez

⁵⁶ Sergio Romano, *I falsi Protocolli*. Naklada TEA, X. izdanje, Milano, 1999., str. 231.

mržnje i s potrebnom naobrazbom to bez dvoumljenja zaključuje. Tako je Ivica Mlivončić (osoba s tri završena fakulteta i publicist koji je u komunističkoj Jugoslaviji bio veoma kritičan prema Crkvi) utvrdio ovako: "Moguće je, dodaje Mužić, Nilusa interpretirati tako da je on mislio da je 'Protokole' prihvatilo židovsko vodstvo'... Ali se ne zna tko je i kada sastavio *Protokole*, nema dokaza da su autentični i nije dokazano da su program židovskoga vodstva iz XIX. st."⁵⁷

... Zar može biti antijudaist osoba koja u proljeće 2003. javno zagovara potrebu zajedničkog nastupa židovskih i kršćanskih vjernika protiv bezboštva? Važno je, da je u prokazivanju mene kao "antisemita", angažiran isključivo fer-aloovski mentalitet. Koliko mi je poznato, ni jedan Židov ni iz jedne moje knjige nije izmišljao moj nepostojeći antijudaizam. Dakle i na primjeru moga tobožnjega antijudaizma razotkrivaju se hrvatski otpadnici, koji nisu sposobni shvatiti da ja pišem o metafizičkoj problematici, a ne iz dnevno političkih motiva.

III.

Hrvatski odrodi Viktor Novak, njegova duhovna djeca, unučad i prauučad, prednjače u optužbama da je i hrvatski narod kleronacionalistički i antisemitski. Moj osobni je zaključak da iza djelovanja svih tih Novaka - uz koristoljublje - prevladava mržnja na katolicizam kao vjeru najvećeg dijela Hrvata. Ta mržnja na vjeru u Hrvata posebno se očitovala u medijima, čija je okupacija započela početkom XX. stoljeća. Hrvati su, nasreću, narod koji veoma malo vjeruje medijima,

⁵⁷ I. Mlivončić, *Enigma XX. stoljeća, Slobodna Dalmacija*, broj od 6. srpnja 1999., *Forum*, str. 3.

a najvjerodostojnijim vijestima smatra metereološke prognoze. Kada mediji nekoga predstavljaju kao zločinca, onda je sigurno da je on heroj ili svetac i obratno. U komunističkoj Jugoslaviji posebno se u medijima ocrnjivala Katolička Crkva. U jednom tekstu od 6. listopada 1996. ustvrdio sam i sljedeće:

'Ideološkim 'pranjem mozga' putem medija sustavno se djelovalo protuhrvatski tako da se iskazivanje hrvatskoga nacionalnog osjećaja tretiralo od strane vlasti kao izraz pripadnosti nekoj zabranjenoj političkoj stranci. To je ostao uzaludan pokušaj. Sav duhovni izmet koji je objavljivao u tisku, a koji su potpisivali unitaristički orijentirani pojedinci (iza kojih je u pravilu stajala UDB-a), nitko od inteligentnijih osoba nije htio čitati niti njihove komentare na radiju i televiziji slušati.'⁵⁸

Štivo raznih *Ferala* ponekad u obmanjivanju žrtava postiduje i baruna Münchhausen.⁵⁹ Priprosti seljak služi se s oko tri tisuće riječi, a neki (ne)hrvatski novinski revolveraši ograničeni su na oko tridesetak izraza među kojima su najčešći - gotovo se papagajski ponavljaju - optužbe: nacist,

⁵⁸ Izvodi iz teksta pod naslovom *O hrvatskom masovnom pokretu u Splitu godine 1971.* Tekst je objavljen u časopisu Matice hrvatske u Splitu: *Hrvatska obzorja*, IV/1996., 4., 749.-754. i kao poseban otisak. Isti tekst u skraćenom obliku objavljen je i u dnevniku *Slobodna Dalmacija*, broj od 7. siječnja 1997., str. 8.

⁵⁹ Primjer: Frane Cetinić iz "jugoslavenske" redakcije Radio Pariza, pokušao je u *Feralu* svojim čitateljima - kao da su idioti - sugerirati da se u mojoj knjizi *Masoni u Hrvatskoj* uopće ne radi o izdanju autentičnih dokumenata jugoslavenske tajne službe sigurnosti i to je, između ostaloga, ovako obrazlagao: "No, polemizirati s autorom koji svoje elukubracije izvodi iz Tajnih arhiva UDBE, zaludan je i beskoristan posao. Nismo znali da su ti arhivi postali tako pristupačni, kao sindikalna biblioteka. Zaputio se naš Vitez od svekolike zavjere rano ujutro, prije gužve, pokazao člansku kartu ('Član biblioteke!') i 'sred bijela dana' navalio na Anale glasovite Udbine škole. Tako izobražen isukao je Excalibur i jurnuo, poput sv. Juraja, na stoglavog zmaja masonske zavjere." (*Feral Tribune*, broj od 4. siječnja

filonacist, fašist, antisemit, katolički fanatik, kršćanski fundamentalist. Da jurišnici na Crkvu ne znaju ni značenje riječi koje upotrebljavaju evo dokaznoga primjera: "Osim izravnih akcija prema državi,... katolički fundamentalizam širi se i kroz medije poput *Glasa Koncila* - Drugog vatikanskog valjda ne - časopisa za mladež *Mi*, pojedinih radio-stanica i Hrvatske radio-televizije, koja u svojim emisijama sve češće odražava radikalno krilo Crkve, ili kroz izdavačke kuće poput *Verbuma*. Od crkvenih, šire angažiranih ljudi, kao što su kolumnist Jutarnjeg lista don Živko Kustić ili vojni ordinarij Juraj Jezerinac, do formalno građanskih lica i nadasve uglednih katoličkih fanatika, primjerice kolumnista *Hrvatskog slova* Zorana Vukmana ili člana Nadzornog odbora *Slobodne Dalmacije* i antisemitskog publicista Ivana Mužića, novozavjetna teorijska platforma biva na širokom tematskom području i od strane čitave mreže društveno pozicioniranih križara zlorabljena u korist ideološke prevlasti i svjetovne vlasti nad civilnim diskursom, načinom življenja i, jasno, lemozinom od poreznih obveznika."⁶⁰ Iz citata je očito da novotuziteljima pojam "fundamentalizam" označava i samo postojanje Crkve, koja je - da podsjetim - od Krista stvorena da nedefenzivno evangelizira.⁶¹

1994., str. 20.). Kako je citirana sugestija i blesavu čitatelju očito besmislena poslao sam Frani Cetiniću preporučeno pismo 17. siječnja 1994. g. (dakako preko uredništva citiranog glasila) u kojemu sam mu iznio što mislim o njemu i načelno završio "s nekonkretnom porukom, koja se odnosi na sve one, koje lako prepoznamo, a koja glasi: **Hrvatska će nadživjeti i svoje sadašnje strane plaćenike, koji nastavljaju neslavnu janjičarsku tradiciju.** U ovome ratu protiv Hrvatske četnici i mudžahedini su pravi sveci kad se usporede s hrvatskim izdajnicima."

⁶⁰ Igor Lasić, Crkvena država. *Feral Tribune*, broj 969. od 16. travnja 2004., str. 20.

⁶¹ Do pojave "novogovora" pojam "fundamentalist" shvaćan je u značenju temeljan. (Usp. Klaić, *Rječnik*, nav. dj., str. 458.). Vjera svakog kršćanina,

Djelovanje Vraga u nekim dnevnicima i tjednicima post-tuđmanovskog doba postalo je očito i najbezazlenijima!⁶²

Od namjere da tužim neke medijske teroriste i njihove nakladnike odustao sam (barem za sada!) zbog sljedećih razloga:

1. Hrvatska, poslije Tuđmanove odlaska u kraljevstvo Božje, ne izgleda kao pravna država. Tako neki konkretni sudski sporovi traju i po sedam godina. Da se rješavaju tužbe mnogih hrvatskih građana, neodgovorni ne bi mogli više pisati jer bi bili na odgovarajućem medicinskom tretmanu ili na zasluženom "odgojno-popravnom radu".⁶³

prema Kristovoj zapovjedi, mora biti potpuna, a to znači temeljito življena i širena. U ovom kristovskom smislu svaki bi pravi kršćanin trebao biti "fundamentalist." Dakako da to nisu sposobni shvatiti oni koji se predstavljaju kao anarhoidni liberali. Koristeći termin "katolički fanatici" fer-alovci ne shvaćaju **da je kršćanima katolicizam i pravoslavlje isto pravovjerje**, tako da istinski kršćanin ne može biti ni katolički ni pravoslavni fanatik. Osobno se, na žalost, nisam posebno dokazao kao vjeronavjestitelj. Možda sam ipak zaslužan što sam svojedobno pomogao spriječiti (preko dr. fra Viktora Nuića i dvojice biskupa) da jedna "jugoslavenska" književnica i njezina protukršćanska družba, iskoriste fenomen Međugorja za kult ezoterije sa simbolom izgrađene piramide.

⁶² Neki hrvatski novinari (Vjekoslav Krsnik, Mato Dretvić Filakov i drugi) pokrenuli su inicijativu za utemeljenje "Udruge protiv medijskog terorizma". U njihovim "Općim pretpostavkama za projekt" zaključuje se ovo: "U apsurdne današnje hrvatske stvarnosti čvrsto se ugnijezdio medijski terorizam. Žalosna je činjenica da nitko ne registrira njegovo postojanje, a kamoli da ga analizira i istražuje kako je nastao, te pod čijim je okriljem dosegao takvu moć da je postao nedodirljiv... Nema nikakva razloga da se to zlo ne nazove pravim imenom, iako se medijski teroristi u izvedbi nasilja ne služe nožem, pištoljem, bombama, nego riječju, kamerom, mikrofonom da bi vlasnicima medija pribavili veću dobit, a nekim skupinama i strukturama osigurali mogućnost da javnosti nameću svoju volju i interese. Medijski teroristi stoga nesmetano šire strah među ljudi-

2. Ne može se isključiti mogućnost da me određeni člankopisci u češćim susretima na sudu zaraze okultnom infekcijom. Postoji li u tom smislu stvarna opasnost, prepuštam čitateljima da sami zaključuju na temelju iznesene dokumentacije koju ću po potrebi nastaviti iznositi u sljedećim izdanjima!

ma, gaze njihovu slobodu i temeljna ljudska prava, plasirajući svakodnevno u javnost laži, klevete, izvrnute činjenice i čiste obmane. Nitko i ne pomišlja na zaustavljanje te mračne djelatnosti. Svaku, makar i najmanju kritiku, mediji u nas dočekuju urnebesnom galamom da je to udar na njihove slobode. Kad ih se uhvati u laži, ispravak se teško objavljuje, a isprika rijetko i gotovo nikako se ne čuje."

⁶³ Medijski kriminalci ne shvaćaju kako se ne će svaki napadnuti, kada osjeti neefikasnost sudstva, u samoobrani služiti poput Mužića samo *Molitvom za hrvatske dušmane...*

PRILOG

Židovska tradicija o Mesiji

Smiljana Rendić

Rijeka, 10. svibnja 1976.

Ul. Petra Zrinskoga 11
51000 Rijeka

Poštovani gospodine,⁶⁴

...Vaš odlomak *Teološki i povijesni pojam Antikrista* pročitala sam sa zanimanjem. Ponešto me začudilo što se sada bavite tom temom. Iz odlomka koji ste mi poslali nije mi jasno ni to zašto u svom istraživanju teološkoga i povijesnog pojma Antikrista stavljate tako jak naglasak na židovski narod. Pretpostavljam da se to jasnije vidi iz cjeline djela. Dopustite mi međutim nekoliko opazaka na odlomak koji ste mi poslali.

Vidim da u literaturi navodite i neke židovske pisce. Ali nijedan⁶⁵ od tih pisca, čak ni Martin Buber, ne predstavlja autentični judaizam, i to mi se čini velikim manjkom Vašeg pristupa fenomenu židovstva. Taj je manjak, uostalom, gotovo redovan u pisca kršćana, pa i onih koji vole Židove. Na primjer, Jacques Maritain napisao je, i to u vrijeme nacizma, veliku knjigu ljubavi i obrane za Židove, ali ipak o judaizmu nije

⁶⁴ Proučavajući problematiku Antikrista, od shvaćanja crkvenih otaca do očitovanja njegova duha u *Protokolima*, htio sam čuti o tome mišljenje Smiljane Rendić. Ona mi je kao vrsna poznavateljica judaizma mogla pomoći radi eventualnih korekcija nekih mojih stajališta. Njezino mišljenje je toliko izvorno da zaslužuje da bude dostupno i širem krugu čitatelja.

⁶⁵ Osim možda M. Friedländer? Njega ne poznajem.

imao pojma (kao ni njegova supruga, premda je bila Židovka: nepoznavanje judaizma u današnjih Židova jedna je od najvećih tragedija tog naroda). I kuriozno je da pisci kršćani, kad se već uzmu baviti Židovima (i kad to bavljenje nije vulgarni antisemitizam nego stanovita - više ili manje traumatična - intelektualna radoznalost i simpatija), obično potraže baš one židovske pisce koji ovako ili onako stoje tek na rubovima autentičnog judaizma, na prostoru gdje se ostaci rabinske ortodoksije miješaju s raznim herezama ili mutnim pojavama, ponajviše s hasidizmom (kojega jednu varijantu predstavlja upravo spomenuti Martin Buber). Na to se već prije dvadesetak godina tužio Emmanuel Levinas, možda najveći danas živi predstavnik racionalnoga rabinskog judaizma. I tako u većine kršćana koji se zanimaju za židovstvo nastaje jednako netočna i nejasna predodžba kakva bi nastala u nekatolika koji o katolicizmu ne zna ništa pa čita ne dokumente autentičnoga crkvenog Učiteljstva nego razne više-manje heretičke ili heretikalne kršćanske autore.

Početak Vašeg odlomka, pisan s pozivanjem na Bubera i Maritaina, doima se kao izraz poštovanja i shvaćanja jedinstvenosti židovskog fenomena, stvar još uvijek veoma rijetka u kršćanskih pisca. I baš zato, nakon takva uvoda, još se začudnije i mučnije doima vraćanje na stari rječnik teološkog antijudaizma i uopće kršćanske ignoracije: "Izvorno židovsko očekivanje osobnog Mesije, koji će donijeti pravdu na zemlju, pretvorilo se nakon nekoliko židovskih povijesnih tragedija i u želju za ostvarenje židovske zemaljske slave i prevlasti u svijetu". To je klasična antisemitska predrasuda, izmišljotina protužidovske mržnje koja se kolportirala osobito nakon židovskog izlaska iz geta, tj. nakon židovske emancipacije koju je donijela francuska revolucija (na prijedlog jednog svećenika, uostalom, abbéa Grégoirea, što je manje poznato),

ali za tu famu nema u židovskoj Tradiciji (**jedinoj** autentično formantnoj odrednici tog naroda) apsolutno nikakve potvrde. Ono što Židov, po toj Tradiciji, očekuje od Mesije da bi ga priznao za pravog Mesiju jest to da Mesija ispuni pet uvjeta:

1) da uništi prvi i glavni grijeh, idolatriju, pa da priznavanje Jedinoga Boga "ispuni svu zemlju kao rijeka korito";

2) da uništi grijeh razdora među narodima i ostvari opće Kraljevstvo mira;

3) da uništi grijeh nepravde u narodima i među narodima i ostvari opće Kraljevstvo pravde;

4) da uništi grijeh u srcu čovjeka i ostvari opće Kraljevstvo ljubavi;

5) da utješi patnju Izraela i vrati cijeli Izrael (qol Israel, svih 12 plemena) u Zemlju Obećanja.

To je jedini nauk autentične židovske Tradicije o Mesiji. To je razlog zašto židovski narod nije prepoznao i priznao Mesiju u osobi Isusa Krista: jer nijedan od tih pet uvjeta još nije ispunjen. Ima o tome jedna stara židovska legenda (tekst ne kaže da se odnosi baš na Krista; židovski Učitelji navode tu legendu kao općenito upozorenje protiv **svakog** mesijanizma koji ne ostvari Pet Uvjeta): neki rabin u Judeji čita i proučava Toru, kad začuje buku; pristupi prozoru i vidi narod gdje trči ulicama i viče slušajući zvuk šofara (biblijskog roga koji ima objaviti dolazak Mesijin): "To je šofar Mesijin, Mesija je došao!" Rabbi gleda i vidi: idolatrija traje, rat traje, nepravda traje, grijeh u srcu traje, raspršenje Izraela traje. I reče Rabbi: "Ništa se nije promijenilo, dakle nije došao". I mirno zatvori prozor i vrati se proučavanju Zakona. Ta priča sadrži svu autentičnu misao judaizma o Mesiji. U novije doba diskutira se u judaizmu ne o biti Mesijine autentičnosti (sadržane u ispunjenju Pet Uvjeta), nego samo o tome treba li u Mesiji gledati osobu ili "mesijansko vrijeme". Ali otklon vjere u osobnog

Mesiju znači, po mišljenju većine Učiteljâ, apostaziju od judaizma. Samo neki učitelji liberalnog judaizma (struje koja bi u kršćanstvu odgovarala liberalnom protestantizmu) prave stanovito stupnjevanje u 13 Maimonidovih dogmi koje tvore formulu židovskog Vjerovanja, pa kažu da se otklonom dogme o osobnom Mesiji ipak ne ispada iz judaizma. Ali liberalni rabinati nisu priznati od ortodoksnih ni od konzervativnih rabinata.

Te bi stvari, mislim, ipak trebalo znati kad se piše o židovstvu. Dalje - što je opet tipično za kršćanske pisce - spominjete "osobitu intenzivnost" židovskog očekivanja Mesije u vrijeme Kristova dolaska, ali ne spominjete, pa se dobiva dojam da to i ne znate, ostala osobito intenzivna židovska očekivanja Mesije, koja su za **unutarnja** židovska povijesna zbivanja imala čak jaču incizivnost nego ono očekivanje u vrijeme Kristovo. Jer zapravo, golemi historijski i metahistorijski Događaj Isus Krista neizmjereno je više djelovao izvan Izraela nego u samom Izraelu. Druga pak židovska očekivanja Mesije silno su djelovala baš u samom Izraelu, u samom povijesnom i duhovnom entitetu židovskog naroda: tek poslije sloma lažnog Mesije Bar Kohbe (135. poslije Krista) razoren je Jeruzalem gotovo do temelja i posve je pokorena Judeja za mnoga stoljeća i narod gotovo sav raspršen; tek lažni Mesija Sabbatai Zevi (koji je umro kao poturica u Ulcinju koncem XVII. stoljeća) razmahao je u židovskoj Diaspori mutne iracionalne energije koje su dovele do hasidizma, i upravo na prostorima hasidizma pojavio se posljednji lažni Mesija, Frank (koji je umro 1820. u Poljskoj kao kršćanin); i također na prostorima ruskoga i poljskog hasidizma pojavio se religiozni sionizam kao izraz "kolektivnog Mesije", i pojavila se ujedno i teorija "samootkupljenja" (autoredepcije), s geslom "Budite svaki svoj Mesija", i te su dvije teorije,

udružene s Herzlovim političkim sionizmom, dovele do relativnog povratka na Sion, ali takav povratak, povratak bez osobnog Mesije kao izvršitelja svih Pet Uvjeta, vjerozakonski je dubiozan za nemalo ozbiljnih današnjih Učitelja judaizma, i ne samo za one u Mea Shearim.

Vidim da se, navodeći riječi sv. Pavla iz II. Sol., niste osvrnuli na tajanstveni redak 2,6, koji je silno zanimao crkvene Oce, a i danas osobito zanima istraživače proroštava o Antikristu: "Et nunc quid detineat scitis, ut reveletur in suo tempore". Što su to Pavlovi Solunjani "znali"? Što je to "što zadržava" Antikrista, "da se ne javi u svoje vrijeme"? Prvi je odgovorio Tertulijan: "Što je ono što zadržava, ako ne Rimski Imperij, kojega će dioba na deset kraljevstava dovesti Antikrista, kako piše Apostol: 'Tada će se pojaviti Bezbožnik'?" To da je Rimski Imperij ono što "zadržava" Antikrista ponavljaju i drugi crkveni Oci i pisci: Laktancije, sv. Jeronim, sv. Ambrozije, sv. Augustin, sv. Irenej, sv. Ivan Krizostom, sv. Prosper Akvitanski. U srednjem vijeku isto misli i sv. Toma Akvinski u svom komentaru II. Sol., gdje veli: apostazija o kojoj govori sv. Pavao bit će opća pobuna protiv Rimskog Imperija i Rimskog Prvosvećenika, to jest protiv civilnoga i crkvenog autoriteta; ta će pobuna prethoditi Antikristu, koji će doći kad Rimski Imperij bude u svom posljednjem i totalnom raspadanju: jer kao što je Krist došao u vrijeme najveće slave Rimskog Imperija, tako će Antikrist doći u vrijeme njegova posljednjeg i najdubljeg raspada. Posljednje progonstvo vjernih, kaže još sv. Toma, bit će kao rekapitulacija i sažetak svih prošlih progonstava i svih prošlih hereza. Današnji pak proučavatelji II. Sol, 2,6 dodaju uglavnom ovo: Rimski Imperij juridički je kao civilna struktura prestao postojati tek godine 1806. (kad je car austrijski Franjo II. samovoljno, tj. bez odobrenja Apostolske Stolice

koja je krunidbom Karla Velikoga obnovila Rimski Imperij, ukinuo Sveto Rimsko Carstvo Njemačke Nacije, koje je bilo zakoniti nastavak Rimskog Imperija obnovljenog za Karla Velikoga); a upravo tih godina, početkom XIX. stoljeća, širile su se Europom ideje francuske revolucije, koje su razorile kršćanski svijet (la Chrétienté), socio-religioznu strukturu Europe. Ali, kažu ti tumači dalje, Rimski Imperij kao socio-religiozna struktura još opstoji u Katoličkoj Crkvi; stoga smatraju da je današnje samorazaranje Crkve znak skorog dolaska osobnog Antikrista i ujedno djelo "kolektivnog Antikrista". O tome govore i neka novija proroštva, koja se uostalom vuku iz srednjeg vijeka i sada opet oživljuju: radilo bi se o famozna tri i po dana (ili tri i po godine) "velikog mraka" Antikristova, o dolasku Henoha i Ilije, židovskom konačnom priznanju Isus Krista i definitivnoj Kristovoj pobjedi i "novom nebu i novoj zemlji". U tim proroštvima osobito se insistira na nekom "Velikom Monarhu" koji će obnoviti Rimski Imperij za neko vrijeme, a dolazak osobnog Antikrista zbio bi se nakon što taj obnovljeni Rimski Imperij bude definitivno uništen. U nekim proroštvima navodi se čak i ime toga "Velikog Monarha", Louis Charles, i kaže se da bi bio potomak Karla Velikoga (dakle bi valjda bio iz lorenske vojvodske obitelji Guise, koja još postoji, i koja tvrdi da potječe od Karla Velikoga). Može se u sve to vjerovati i ne vjerovati, ali jedno istraživanje teološkoga i povijesnog pojma Antikrista ne bi smjelo to prešutjeti.

Spominjete Arhandela Mihaela kao zaštitnika Izraela, ali valjalo bi Vam spomenuti i da je on glavni zaštitnik Katoličke Crkve i ujedno glavni zaštitnik Francuske, "prvorodene kćeri Crkve". Léon Askenazi (francuski Židovi, od prije nekoliko godina živi u Izraelu) razvio je cijelu jednu veoma lijepu teoriju o susretu Rima i Siona upravo na činjenici da je Arhandeo

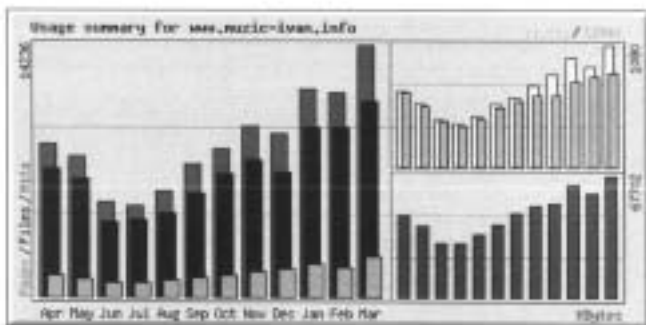
Mihael zaštitnik i Izraela i Francuske, najdublje evangelizirane zemlje kršćanskoga svijeta.

Ono da će Židovi "primiti i priznati" Antikrista "svojim Mesijom" puka je elukubracija teološkog antijudaizma, kojim su i Sveti Oci bili ozbiljno opterećeni, i ne valja takve navode donositi nekritički i dajući dojam da ih pisac prihvaća. Ta teorija apsolutno je protivna cijeloj i konstantnoj nauci židovske Tradicije o Mesiji.

Ono da će Antikrist biti iz plemena Danova (hrvatski se kaže tako, a ne "plemena Dan") prepisali su razni Sveti (i nesveti) Oci od Sibile Tiburtinske (XLIX, 17), a u navodna proroštva Sibile Tiburtinske to je ušlo zato što se u Genezi Dan zove "zmijom", a zmija je i Sotona iz Edena; te zato što pisac Apokalipse nabrajajući plemena Izraelova ispušta ime plemena Danova, pa sveti Oci zaključiše da je Dan isključen iz spasenja, što se protivi nauci svetoga Pavla da će se **cijeli Izrael** spasiti. Cijeli Izrael, qol Israel, to jest svih 12 plemena. Samo što se već od asirske deportacije (početak VIII. stoljeća prije Krista) ne zna uopće gdje je 10 od 12 plemena... Tražili su ih uzalud kroz povijest, vidjeli ih čak u Baskima. Jedna od najdubljih talmudističkih priča kaže da pristup k tih 10 izgubljenih plemena priječi jedna strašna rijeka koja teče ne vodom nego kamenjem. Današnji Židovi na prostoru kršćanskoga i islamskog svijeta zapravo su svi iz plemena Judina (u koje je integrirano malo pleme Benjaminovo, pleme prvog kralja Saula, pleme svetoga Pavla) i iz plemena Levijeva (dakle 3 plemena, ali uvijek se govori o izgubljenih 10 plemena jer se pleme Josipovo računa kao 2, Efraim i Manasse).

S poštovanjem,
Smiljana Rendić

Summary Period: Last 12 Months
 Generated 01-Apr-2004 00:39 CEST

Summary by Month										
Month	Daily Avg				Monthly Totals					
	Hits	Files	Pages	Visits	Sites	KBytes	Visits	Pages	Files	Hits
Mar 2004	459	355	77	34	829	67702	1080	2264	11017	14236
Feb 2004	397	329	57	30	802	57825	886	1660	9560	11578
Jan 2004	379	308	56	31	754	62225	962	1847	9575	11773
Dec 2003	296	226	49	26	630	51838	816	1546	7017	9265
Nov 2003	321	258	48	24	632	50777	725	1442	7743	9648
Oct 2003	270	224	40	19	574	46636	616	1240	6962	8373
Sept 2003	251	196	36	18	523	40500	560	1085	5886	7553
Aug 2003	193	152	30	14	424	34901	430	935	4731	6008
Jul 2003	167	142	25	12	356	30371	379	801	4016	5185
Jun 2003	177	146	27	13	405	30167	417	821	4228	5338
May 2003	256	216	33	17	538	39810	553	1026	6717	7965
Apr 2003	288	242	40	22	653	45046	666	1212	7277	8647
Totals						557326	8196	15076	85129	105467

Generated by Webalizer Version 2.01

Bilješka o piscu

MUŽIĆ Ivan Dr. jur. h.c.; B: Rechtsanwalt, Historiker, Schriftsteller ; PA: Čiovska 2, HR-21000 Split, Kroatien; Tel: 021/358- 777;E mail: imuzichr@yahoo.de; J: 14.09.1934; Go: Solin, Split, Kroatien; FmSt: verh. mit Vlasta M. seit 1959; Kd: (3) Dr. Josip M., Zrinska M., Ante M.; BW: Studium d. Rechtswissenschaften an d. Universität Zagreb, Delegierter zum Weltkongreß d. Katholischen Laien 1967, Anwalt in Split bis 1972 (Schließung d. Kanzlei durch politische Verfolgung, Freilassung aus Mangel an Beweisen 1975), Studium d. politischen Geschichte; VB: *Betrachtungen über die Geschichte Kroatiens* (1967), *Kroatische Politik und jugoslawische Idee* (1969), *Die Katholische Kirche im Königlichen Jugoslawien* (1978), *Pavelić und Stepinac* (1991), *Die Katholische Kirche, Pavelić und Stepinac* (²1997, ³2002); *Jesus Christus und Israel* (1976, ²2001), *Stjepan Radić 1918-1928* (1980, ²1987, ³1988, ⁴1990); *Freimaurertum in Kroatien* (1983, ²1983, ³1984, ⁴1989, ⁵1993, ⁶⁺⁷2001); *Kroatien und Autohtonismus /Podrijetlo i pravjera Hrvata/* (1989, ²1992, ³1994, ⁴1996, ⁵1997, ⁶1998, ⁷2001); *Freimaurer in Kroatien 1918-1967* (1993); *Hitler und Israel* (1995, ²1997, ³2000). Veröffentlichung d. Publikationen in kroatischer, deutscher, italienischer, spanischer und französischer Sprache. Hrsg. O. Spengler, *Der Mensch u. Technik* (1994); Tacit, *Germania* (1993); Nilus, *Die Protokollen der Weisen von Zion* (1999); Leo XIII.-J. J. Strossmayer, *Humanum genus /O sekti masona/* (1999); *Die Chronik der Kroaten 547-1089* (1998, ²1999, ³2001, ⁴2001, ⁵2002); *Maček und Luburić* (1999, ²1999); I. Šarić, *Das Neue Testament* (2002); Begić, *Wehrmacht der Kroaten 1941-1945* (1998.); Szabo, *Ureinwohner und Kroaten* (2002.); TO: Dr. hc. d. Marquis Giuseppe Scicluna International University Foundation (1987), Bronzemedaille d. International University Foundation Albert Einstein/Albert Einstein International Academy Foundation in Amerika; Vergoldetemedaille *Hrvatski domobran* in Zagreb (2001.). Mitgl: Matica hrvatska, Italienische Archäologische Akademie in Rom und Hrvatski domobran in Zagreb.

(WHO'S WHO. *Namenstexte der Prominenz aus Politik, Wirtschaft und Kultur*. XII. Edition. Editor: Intercontinental Book and Publishing Montreal /Canada/. Berlin, 2003.)

Kazalo osoba

A

Aleksandar I. Karadorđević, kralj
35, 40, 41
Alilović, Ivan 8
Ambrozije, sv. 73
Andrić, Ivo 10
Askenazi, Léon 74
Augustin, Aurelije, sv. 73

B

Banac, Ivo 13, 17-19
Baudelaire, Charles 5
Bauer, Antun 26
Begin, Menahem 17
Benson, Robert Hugh 7
Blažević, Davorka 54
Boban, Mate 56
Boris, bugarski kralj 40
Brkan, Jure 30
Broz, Josip Tito 26, 57
Brzica, Stjepan (S. B.)
29, 31, 33, 36-42
Buber, Martin 69, 70
Budak, Mile 26
Budiša, Dražen 23
Bush, George H.W. (1989.-1993.)
18, 25
Bush, George W. (2001.-) 10, 18
Bušić, Julie 10
Bušić, Zvonko 9, 10
Butmi, Georgij Vasiljevič 61

C

Canaris, Wilhelm 26
Cetinić, Frane 64, 65

Č

Čulić, Marinko 45

D

Dežulović, Boris 52
Dretvić Filakov, Mato 66

Đ

Đikić, Ivica 52, 56
Đodan, Šime 57, 58
Đorđević, Ž. 26

F

Finkelkraut, Alain 61

Folnegović, Fran 13, 34
Franić, Frane 34
Franjo II., austrijski car 73
Franjo Ferdinand 40
Friedländer, M. 69
Fuček, Ivan 36

G

Goluža, Božo 18
Grégoire, svećenik 70
Griffin, Des 6
Griffiths, John 9
Grubišić, Silvije 48

H

Hadžijahić, Muhamed 22
Hitler, Adolf 16
Horvat, Branimir 30
Hrabak, Bogumil 37, 58

I

Irenej, sv. 73
Isus Krist 31, 59, 60, 62, 71, 74
Ivan Krizostom, sv. 73
Ivan Pavao II., papa 10, 14, 30
Ivančić, Viktor 45, 47

J

Janković, Đorđe 58
Jareb, Jere 47, 58
Jeronim, sv. 73
Jevtić, Atanasije 58
Jezerinac, Juraj 8, 65
Jovanović, Nadežda 23
Jurić, Ivan 60
Jurišić, Zoran 11

K

Kalajić, Dragoš 59
Karlo Veliki 74
Klaić, Bratoljub 33, 40, 65
Komarica, Franjo 18
Košuta Leo 34
Kovačić, Nataša 8
Krajina, Mate 8
Krlježa, Miroslav 26
Krile Davor 56
Krsnik, Vjekoslav 66
Krtalić, Ivan 61
Kustić, Živko 65
Kvaternik, Eugen Dido 26

L

Laktancije, Lucije Celije Firmijan
73
Lasić, Igor 65
Laxa, Eugen 13, 14, 32, 34, 36
Lekić, Vid 5, 6
Letić, Franjo 61
Levinas, Emmanuel 70

M

Machiavelli, Niccolò 60
Magnino, Leo 32
Marić, Mihailo 22, 23
Maritain, Jacques 69, 70
Marković, Zvonimir 24
Masaryk, Jan 41
Masucci, Giuseppe 24
Matijanić, Vladimir 43-45
Matoš, Antun Gustav 55
Medina Estevez, Jorge Arturo 5
Meštrović, Ivan 40, 41, 58
Meštrović, Mate 57, 58
Mihalić, Adolf 35
Mlivočić, Ivica 63
Mužić, Ivan 10, 11, 14, 17, 21, 22,
24-27, 30-33, 36, 38, 40-45, 52, 53,
58-60, 63, 65, 67

N

Nenezić, Zoran 21-24, 26, 27
Nilus, Sergej Aleksandrovič 61-63
Novak, Viktor 13, 34, 63
Novaković, Relja 58
Nuić, Viktor 66

NJ

Njogoš, Petar Petrović 59

P

Pavao, sv. 73, 75
Pavelić, Ante 14
Pavelić, Ante Smith 57
Pavelić, Boris 53
Pavletić, Vlatko 57
Pešić, Radivoje 58
Petrović, Radmila 58
Pinterović, Zvonimir 26
Platonov, Oleg Anatoljevič 7
Prosper Akvitanski, sv. 73
Prvan, Ljubo 57

Q

Quigley, Carroll 10, 11

R

Radica, Bogdan 26, 58
Radić, Stjepan 25
Radojčić, Radenko 29
Ratzinger, Joseph 30
Reagan, Ronald 7
Rendić, Smiljana 69
Rojnica, Ivo 17
Romano, Sergio 62

S

Sadat, Anwar al- 17
Sanader, Ivo 44, 45, 56
Sarraut, Albert 41
Sartre, Jean-Paul 55
Selem, Petar 57
Sheen, Fulton J. 6
Simčić, Milan 14, 31, 36
Soros, George 16, 59
Stanković, Đorđe 24, 25
Stepinac, Alojzije 10
Ströhm, Carl Gustaf 16
Suchecky, Zbigniew 30
Swinton, John 6

Š

Šegedin, Petar 57
Šimpraga, Dalibor 8
Šimundić, Mate 45
Šundov, Marijana 11

T

Tankosić, Vojislav 40
Teilhard de Chardin, Pierre 13
Tertulijan, Kvint Septimije Florens 73
Toma Akvinski, sv. 73
Tomić, Dušan 34
Truman, Harry S. 16
Trumbić, Ante 41
Tuđman, Franjo 19, 36, 38, 57, 58

U

Ugrin, Ivan 56

V

Vujica, Stanko 57
Vukman, Zoran 65

Z

Zidić, Igor 57
Zolli, Eugenio 60

SADRŽAJ

Odgovor nas istovjernika	5
I. Lubanja Ive Banca	13
II. Snoviđenja Zorana Nenezića	21
III. Kako Stjepan Brzica propagira masonstvo?	29
IV. Gojimi i Vladimir Matijanić	43
V. Molitva za hrvatske dušmane. / I o Viktoru Ivančiću	47
VI. Kako prepoznati hrvatske Jude? / I o Borisu Dežuloviću	51
VII. Potvrđuje li Pavelić Boris teoriju involucije?	53
VIII. Hrvatska 1909. i 2004. / I o Ivici Đikiću i Davoru Krili	55
 <i>Autobiografski pogovor</i>	
o kleronacionalizmu, antijudaizmu i sotonizmu	57
 <i>Prilog</i>	
Židovska tradicija o Mesiji (Smiljana Rendić)	69
 Bilješka o piscu	
Kazalo osoba	78